

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№11 (158)
ЛИСТОПАД
2017 РОКУ**

МИХАЙЛО ПАНОЧКО ЗВЕРНУВСЯ ДО ПРЕДСТАВНИКІВ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ НА МОЛИТОВНОМУ СНІДАНКУ У КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКОМУ РАЙОНІ

17 листопада 2017 року в Києво-Святошинському районі Київської області відбувся Молитовний сніданок. Розділити спілкування та разом звершити молитву до Бога зібралися керівники району, голови міст, селищ і сіл, а також священнослужителі різних християнських конфесій, бізнесова та творча еліта району, громадські діячі.

«Це перший такий захід у нашому районі, я впевнений, що не останній», — зауважив голова Києво-Святошинської районної ради Вадим Гедульонов, вітаючи зібрання. Він підкреслив, що такого роду зустрічі дуже важливі, адже такий формат спілкування має потужну силу, що консолідує.

Голова Києво-Святошинської районної державної адміністрації Мирослава Смирнова під час свого виступу наголосила, що вже близько 10 років належить

до євангельської церкви і що Бог для неї є Тим, з Ким вона щодня проводить свої перші наради.

«Я поставила Господу запитання: з чого розпочнеться справжнє об'єднання України? І отримала відповідь — з отаких-от заходів. Бо коли об'єднається Тіло Ісуса Христа, тільки тоді почне об'єднуватися і весь народ», — підкреслила Мирослава Михайлівна. Вона поділилася планами щодо подальших молитовних заходів, зокрема наміром провести на території

району наукового-практичну конференцію за участю священнослужителів.

Під час молитовного сніданку виступили представники церков, громадських організацій, голови місцевих рад. Присутні

помолилися за мир в Україні та за благословення району. А насамкінець із проповіддю до присутніх звернувся старший єпископ УЦ ХВС Михайло Паночко.

«На наших очах відбувається трагічна

історія України: триває війна, кількість сиріт та хабарництва не зменшуються — це все ознаки любові людей до неправди», — наголосив старший єпископ. Він навів уривок із Послання апостола Павла до римлян, де вказано, що причиною гріхів є небажання людей «мати Бога в розумі» та небажання жити по правді.

«Правда в Ісусі Христі прийшла на землю для того, щоб мене і вас, грішних, зробити праведними, щоб ми Йому відкрили серця. Ми можемо набудувати в Україні багато храмів, золотом покрити, але вони можуть бути порожні. Я за те, щоб храмів було більше, але найдорожче — це людські душі», — наголосив єпископ і закликав до молитви за народ України, його покаяння і примирення з Богом.

Чому молодь покидає Церкву

Західні соціологи провели дослідження причин того, чому молоді люди відходять від віри. Результати цього дослідження можуть бути цікавими і для українського євангельського середовища.

Для дослідження відбирали молодих людей, які підлітками регулярно ходили до церкви, а потім її покинули. У ході дослідження виявилось, що немає однієї домінуючої причини відходу молодих людей від церкви — їх кілька. Коротко охарактеризуємо їх.

Церковна гіперопіка

Сьогодні ми маємо безпрецедентно вільний доступ до різних світоглядних ідей і вчень. Молодим людям хотілося б, щоб їхнє врівнення було пов'язане з тим світом, в якому вони живуть. Але це не так — християнство здається їм задушливим, заснованим на страху.

Четверта частина молодих людей у віці від 18 до 29 років сказала, що «християни вважають гріховним абсолютно все за межами церкви». Інші стверджували, що «церква ігнорує проблеми реального світу» (22%), або казали: «У моїй церкві всі занадто зацікавлені в тому, що кіно, музика та відеоігри приносять шкоду» (18%).

Неглибокий досвід церковного життя

Друга причина відходу молодих людей з церкви полягає в їхньому неповноцінному досвіді церковного

життя. Третина опитаних заявила, що «в церкві нудно» (31%), близько чверті молодих людей вважають, що віра мало корисна для кар'єри чи інтересів (24%), або що «їх не надто добре або дуже мало вчили Біблії» (23%). На превеликий жаль, п'ята частина тих, хто ходив до церкви в підлітковому віці, сказали, що «в їхньому досвіді церковного життя не виявилось Бога» (20%).

Церква протиставляє себе науці

Основна претензія звучала так: «Християни занадто впевнені, що знають відповіді на всі питання» (35%). Троє з десяти колишніх віруючих молодих людей сказали: «Церква не йде в ногу з науковим світом, у якому ми живемо» (29%). Ще чверть переконана, що «християнство антинаукове» (25%). І майже стільки ж (23%) сказали, що «відвернулися від церкви через суперечності між ідеєю створення світу й еволюцією». Крім того, дослідження показало, що багато молодих християн із науковим складом розуму шукають можливості примирити віру з професійними заняттями в наукових і дотичних до науки галузях.

Суб'єктивні уявлення молодих християн про ставлення церкви до сексу

За часів вільного доступу до цифрової порнографії та масової культури, де гіперсексуальність цінується, а цнотливості немає, віруючі підлітки та молоді люди часто не розуміють, як правильно будувати

своє сексуальне життя. Одним із серйозних каменів спотикання для багатьох молодих стала проблема, як у такому культурному середовищі дотримуватися вимог церкви зберігати чистоту й сексуальну цнотливість, до того ж вік, коли беруть шлюб, відсунувся до 30 років. Дослідження показує, що більшість молодих християн США ведуть статеве життя так само, як їхні однолітки поза церквою, хоча їхнє ставлення до сексу більш консервативне.

17% учасників дослідження зізналися, що «робили помилки й відчували, що в церкві їх за це засуджують».

Вони повстають проти винятковості християнства

Троє з десяти молодих християн (29%) сказали, що «церква боїться інших вірувань», і ще стільки ж вважають, що їх «змушують вибирати між вірою і друзями». Одна п'ята частина молодих людей заявила, що «церква — як заміський клуб, тільки для членів» (22%).

Церква вороже ставиться до тих, хто сумнівається

Молоді люди з досвідом церковного життя стверджують, що церква — не те місце, куди можна прийти зі своїми сумнівами. Підлітки розповідали про неможливість «знайти в церкві відповіді на найбільш наболілі питання» (36%) і про появу в них «серйозних сумнівів у вірі» (23%).

Спроба налагодити зв'язок

Співавтор книги «Нехристиянин» Девід Кіннамен пояснив, що «проблема виходу молодих людей з церкви нині стоїть особливо гостро, тому що в більшості церков уміють працювати тільки з «правильною» молоддю — тими, чий життєвий шлях і питання, які на ньому виникають, нормальні й традиційні.

Проте світ молоді зазнає масштабних змін, за допомогою сучасних технологій вона отримує нечувані раніше вихід у світ і доступ до різних світоглядних систем, вона скептично налаштована до будь-яких зовнішніх авторитетів, у тому числі й до християнства й Біблії.

Дослідження виявило два протилежні, але однаково небезпечні типи реакції на ці зміни з боку батьків і священників: вони або намагаються догодити підростаючому поколінню, або ігнорують його проблеми.

Кіннамен зазначає, що в багатьох церквах практикують ієрархічні взаємини між поколіннями, відносячи за типом «зверху вниз», замість того, щоб створювати справжню громаду віруючих різного віку.

Вибудовування здорових взаємин між поколіннями — один з найважливіших способів, за допомогою якого в активних громадах виховується віра й підтримується її горіння як у молоді, так і в літніх людей. У багатьох громадах для цього буде потрібно змінити метафоричну «передачу естафети» наступному поколінню на більш функціональний біблійний образ тіла — пронизаного вірою єдиного організму, який виконує протягом усього життя волю й заповіді Божі».

ЯК ЗМІНИВСЯ ПРОТЕСТАНТИЗМ ЗА ОСТАННІ РОКИ

Через п'ять століть глобальне протестантське християнство виглядає зовсім по-іншому, ніж на початку свого існування. Дослідницький центр Pew Research зібрав дані про протестантів усього світу.

Протестантів у світі понад 37 відсотків. Це менше, ніж католиків (50%), але більше, ніж православних (12%).

Хоча протестантська Реформація почалася в Німеччині, майже дев'ять із десяти (87%) протестантів світу живуть за межами Європи, особливо в країнах, що розвиваються, здебільшого, у південній півкулі. Фактично, цього року в Нігерії нараховано більше протестантів, ніж у Німеччині. Частка протестантів серед дорослого населення

США знизилася з 51 відсотка до 47 відсотків.

У Латинській Америці, де проживають майже 40 відсотків католиків світу, кількість протестантів різко зросла. Зростання кількості протестантів означає зниження кількості католиків. Протестанти в Латинській Америці також значно релігійніші, ніж католики. Вони дотримуються консервативних позицій з таких питань, як розлучення, аборт, гомосексуальні шлюби і гендерні норми тощо.

Такий порівняно недавній і своєрідний протестантський рух, як п'ятидесятництво, одержав світове визнання. З незначними відмінностями в проведенні служб церкви п'ятидесятників часто підкреслюють значення «дарів Святого Духа» — такі, як божественне оздоровлення, говоріння на мовах і отримання прямих об'явлень від Бога.

Це стосується протестантів, що живуть у

країнах Африки аж до півдня від Сахари, у Латинській Америці і навіть в Азії.

У Західній Європі в протестантів і католиків сьогодні більше схожих рис, ніж відмінностей, принаймні в деяких богословських питаннях.

Приблизно через 370 років після завершення Тридцятилітньої війни, що поклато кінець більш ніж віковому релігійному конфлікту в Європі, багато богословських суперечок протестантської Реформації більше не ділять рядових віруючих на католиків і протестантів. Наприклад, переважна більшість як протестантів, так і католиків сьогодні впевнені, що віра і добрі діла необхідні для того, щоб потрапити в рай, а це традиційна католицька позиція. Усе менше людей говорять, що тільки віра веде до спасіння, а це одне з головних тверджень Мартіна Лютера.

Співчуваємо, надіємося, чекаємо

У понеділок, 13 листопада, раптово залишив нас, перейшовши до небесних осель, старший пресвітер церков християн віри євангельської у Київській області Олександр Ірсонович Озеруга.

Висловлюємо родині та церкві щире співчуття з приводу тяжкої втрати. У ці дні пам'ятаймо слова нашого Спасителя: «Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого Ти дав Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою, яку Ти дав Мені...» (Ів. 17:24).

Нехай Бог зміцнить вас у вірі та в очікуванні зустрічі з нашим братом у Батьківському домі.

МІФ ПРО БЛАГОВІСТ

Очі палають і дивляться крізь співрозмовника. Мова ллється суцільним потоком – неможливо вставити жодного слова. Хочеться або кивати головою, щоб співрозмовник швидше відчепився, або стукнути настурливого візаві по голові. Ні, дорогі читачі! Це опис не лише продавця «гер-балайфу» чи чергової маркетингової дурниці! Це, на жаль, портрет рядового протестантського «благовісника»...

Як же так сталося, що Добру Новину ми іноді викладаємо так погано? Ми схильні все звальювати на осліплений розум невіруючого, на його затверділе серце і необрізані вуха (Дії 7:51). Але насправді ми так виправдовуємося.

Якось я в тролейбусі почув, як один брат в Христі «свідчив» своєму попутнику. І робив він це вельми своєрідно. Йому було все одно: слухає його попутник чи ні. Це був монолог.

Виглядало це приблизно так: «А ти мене запитаєш: звідки все взялося? А я тобі відповім: Бог все створив! А ти мене запитаєш: а як спаситися? А я тобі відповім: треба покаятися!».

Нещасний попутник ні про що не запитував, він явно почувався незатишно. І мені, і всім пасажиром хотілося, щоб цей несамолюбний «проповідник» замовчав. Очевидно, багато пасажирів хотіли би зійти, не доїхавши до своєї зупинки, але, мабуть, їхати треба було терміново. І вони терпіли все це доволі мужньо.

Звідки це прийшло? Невже з Заходу, де зовсім інша культура спілкування? Кажуть, там будь-яка людина може розговоритися із зовсім незнайомою касиркою в супермаркеті чи з водієм автобуса на найрізноманітніші теми. Але мені здається, не в цьому справа.

Справа – у міфічному тлумаченні одного тексту з Нового Заповіту: «Проповідуй Слово, допоминайся вчасно-невчасно...» (2 Тим. 4:2).

Не раз і не два чув я проповіді про те, що ми повинні проповідувати Євангеліє наопаки, незважаючи на реакцію співрозмовника. Головне – встигнути вивалити на нього Добру Новину, поділитися всіма 54 «духовними законами», встигнути коротко переказати зміст всіх недільних проповідей на тему благовістя! А там – хоч потоп... Нині вирішуй! Невже відійдеш... «Допоминайся вчасно-невчасно...»

Наприклад, потрапив ти до людини на день народження – хай навіть зіпсуєш їй свято, але про Євангеліє розкажи.

Але чи справді саме це мав на увазі апостол Павло, коли писав до Тимофія?..

По-перше, ми повинні розуміти, що в Посланні до Тимофія мова йде, все таки, про церковну проповідь. Адже мета всього послання полягає в тому, щоб «знав ти, як треба поводитися в Божому домі, що ним є Церква Бога Живого, стовп і підвалина правди» (1 Тим. 3:15). Саме церковна проповідь повинна бути «вчасно-невчасно». Вона не залежить від настрою і стану здоров'я проповідника, від пори року, від сприятливих чи несприятливих обставин. На зібранні Божого народу Слово Боже повинно звучати завжди. Ось що турбує Павла.

По-друге, навіть якщо й застосувати цей текст до вуличної проповіді Євангелія, то це не означає, що з поняттям «невчасно» нічого робити не треба. Треба «невчасно» зробити «вчасно»!

У Посланні до колосян той же апостол Павло пояснив, як ми повинні поводитися з невіруючими: «Поводьтеся мудро з чужими, використовуючи час» (Кол. 4:5). Це означає знайти зручний момент і скористатися ним. За час для свідчення потрібно заплатити! Я не маю на увазі гроші. Щоб піммати момент часу для свідчення, треба заплатити своєю увагою, своєю щирістю і своїм часом, своєю допомогою і т. д. Час потрібно купити.

Ми ж інколи любимо красти чужий час, коли свідчимо! Саме тому мені ніколи не подобалося, як «свідки» Ісуса пристають до людей на вулиці. «Проповідуючи» таким чином, вони крадуть чужий час, а потрібно витратити свій!

Щоб у людини появився час з тобою розмовляти, ти повинен з нею подружитися так, щоб це був ваш спільний час. Найкраще свідчення і приємна, задушевна розмова

про Євангеліє можливі тоді, коли ви з невіруючим разом проводите час. Саме тому Христос радив учням входити в дім до тих, кому проповідуєш. На сході це не виглядало так, як чинять сучасні «свідки Єгови», що ходять по квартирах. На сході «ввійти в дім» – означало подружитися з людиною, стати бажаним гостем. І саме тому треба було принести в дім привітання: «Мир дому цьому». Шалом, а не дискомфорт. Саме через це не можна було переходити з дому в дім, а потрібно було залишатися там, де вдалося налагодити відносини з людьми. Якщо стосунки не склалися, тоді обтрусьть порох з ніг і йдуть далі, але постарайтесь зробити все, щоб купити час для проповіді!

Недаремно і в наші дні найкраще свідчення про Христа виходить там, де панує справжня дружба. Наприклад, у літніх молодіжних таборах чи походах. Коли ви справді стаєте друзями з невіруючими, з'ївши з ними свій персональний «пуд солі».

Та й кожен з нас увірував тільки тому, що хтось віддав нам свій час, а не забрав наш!

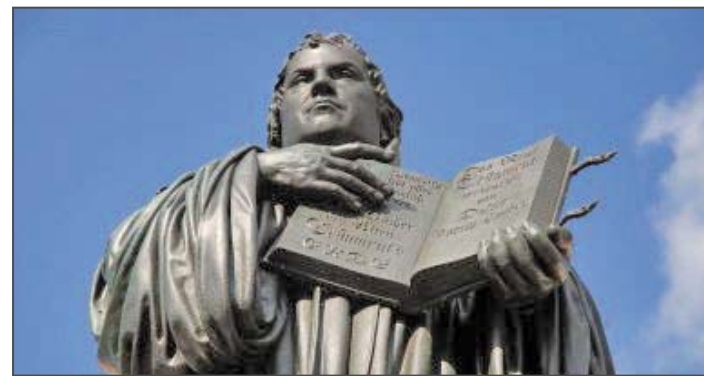
Благовіст у невідповідній аудиторії має починатися з викупу часу: апостоли й Христос спочатку зіцлювали, а потім благовістили. Вам не дано зіцлювати? Просто творіть добро! Немає часу, щоб зав'язати тривалі відносини? Тоді краще перестаньте проповідувати!

Бажаєте проповідувати на вулиці? Але і тут постарайтесь купити час! Приверніть увагу! Тут годиться що завгодно: зробить так, щоб люди захотіли стояти поруч і слухати вас! Робіть те, що вмієте. Грайте блюз на губній гармошці, сидіти на лавочці в парку, і проповідуйте тим, хто зібрався вас послухати. Відкрийте перукарню і раз на тиждень стрижіть безплатно (тільки не благовістіть під час стрижки, а то клієнт втече недострижений). Годуйте, лікуйте і мийте бомжів. Замість того, щоб кинути в капелюх вуличному музиканту брошуру, покладіть туди разом з брошурою п'ять гривень, а краще – десять.

І пам'ятайте: сучасний благовіст погубить християн, які проповідують про Христа так, як це роблять продавці «гербалайфу».

Павло Бегічев.

ЄРНИК, ЯКИЙ ЗАПАЛИВ ПОРОХОВУ БОЧКУ

Гості зі всього світу з'їхалися в Віттенберг, де 500 років тому місцевий викладач богослов'я прибив до церковних дверей свої 95 тез і одним махом змінив весь світ

Нині в Німеччині з цього приводу в самому розпалі загальнонаціональні урочистості. Але в часи Лютера навряд чи все було таким яскравим. 500-ті роки XVI століття були холодними, брудними і грубими. До 1517 року у Священній Римській імперії, як і в Європі, почався період розпаду. Нові технології – такі, як друкарський верстат, – були настільки ж революційними, як і соціальні медіа. А до кордонів Європи наближались полчища мусульман.

Хоча Лютер запроваджував нові технології в 1517 році, він, найімовірніше, спробував би знищити нові технології 2017 року – скажімо, робота, встановленого кілька тижнів тому у Віттенберзі, який проголошує благословення на семи мовах. І цікаво спостерігати, як країна, яка багато в чому відвернулася від біблійного християнства, з ентузіазмом вшанує цього мужа Біблії.

Один з провідних світових експертів по Лютеру і Реформації професор Єльського університету доктор Карлос Ейр говорить, що найбільше

сьогодні Лютер був би здивований тим, що 2017 року світ все ще існує.

«Лютер вважав, що кінець світу настане ще за його життя або незабаром після нього, – пояснює він. – А ще Лютер був би шокований тим, що сталося з християнським світом, і тим, що в церквах так мало європейців».

Одне з найсуперечливіших питань про Лютера – чи був він антисемітом. Лютер закликав до спалення всіх синагог і вигнання євреїв з Німеччини. Однак він не закликав до Голокосту. Він не закликав до масового знищення євреїв, хоча й дуже погано відзивався про них. Ставлення Лютера до євреїв було зумовлене релігійними мотивами, а не їх етнічною належністю чи ще чимось.

Мартін Лютер був недосконалою посудиною, яку Бог використав, щоб повернути християнство до авторитету Писання. Ейр пояснює: «До Лютера християни витрачали багато часу, сил, а іноді й грошей на меси для мертвих – щоб вивести своїх померлих родичів з чистилища. Лютер – головна причина того, що сьогодні в нас так багато протестантських конфесій».

До Лютера в Західній Європі всі належали до одної церкви. На момент його смерті існували різні церкви, і всі вони конкурували одна з одною.

Реформатори були і до, і після Лютера. Але Лютера Ейр називає «єрником, який запалив порохову бочку».

«У ЦИХ СТІНАХ ПО ОСОБЛИВОМУ ВІДЧУВАЄШ ПРИСУТНІСТЬ БОГА»

27 жовтня 2017 року у Київському біблійному інституті святкували випуск. Понад 20 студентів отримали дипломи бакалаврів за спеціальностями пасторського служіння і християнської педагогіки, у тому числі п'ятеро випускниць, які навчалися за програмою жіночого служіння.

Привітати із цим святом випускників прибули багато гостей, навіть із-за кордону. Голова Слов'янського округу Асамблеї Божих США єпископ Віктор Прохор, який якраз перебував у Києві, побажав випускникам утвердитися у своєму призначенні від Бога.

«Виконання волі Божої – це не вибір: хочу – не хочу, а наше призначення», – зазначив

він. Ще Віктор Семенович побажав присутнім бути вдячними за своє служіння, пам'ятати, Хто їх покликав: «Коли в державі змінюється президент чи губернатор, вони одразу ж формують свою команду... Брати і сестри, ви працюєте в команді Того, Хто сидить на престолі вічному, ви – у команді Ісуса Христа».

Ще один гість з-за океану, президент Global Vision Ministries Волтер Зигаревич поділився із випускниками своїми спогадами та життєвими уроками, які виніс з місіонерських поїздок по Мексиці, інших країнах Латинської Америки та Африки.

Далі випускники щиро дякували колективу Київського біблійного інституту за знання, турботу та душевне тепло, а головне – за можливість по-особливому відчутти присутність Ісуса Христа у цих стінах. А потім ректор інституту Сергій Манелюк оголосив початок урочистої церемонії вручення дипломів.

На завершення слово настанови виголосив старший єпископ УЦ ХВЄ Михайло Паночко. Він зауважив, що хоча навчання у богословських закладах – дуже важливе, найкраща наука – це навчитися любити. «Дорогі мої, прошу: любіть Бога! Знання – добра річ, але любити Бога – краще, – наголосив старший єпископ. – Любити Бога – означає бути в Його волі, тримати погляд на Ньому. Любов до Бога допоможе вам перенести всі навали, всі життєві труднощі, усі бурі».

Закінчилася урочистість традиційно: щирою молитвою за випускників, спільним фото та святковим обідом.

chve.org.ua.

Ієрархи церков коментують рішення ВР святкувати Різдво також і 25 грудня

Прийнятий Верховною Радою закон про призначення 25 грудня вихідним днем для святкування Різдва Христового за григоріанським календарем українське суспільство та глави Церков сприйняли здебільшого позитивно.

«Ми радіємо можливості розділяти це урочисте свято з нашими братами і сестрами в усіх кутках планети», – сказав Валерій Антонюк, голова Всеукраїнського союзу церков євангельських християн-баптистів (ВСЦ ЄХБ).

Він наголосив на важливості святкування Різдва Христового напередодні Нового року: «Варто спочатку відзначити народження Ісуса, проголошуючи мету Його спасительного приходу, а тоді вже перегортати календар. Адже загальновідомо, що наша ера бере свій початок саме від народження Ісуса Христа».

За офіційними даними, ВСЦ ЄХБ об'єднує 2639 релігійних організацій по всій Україні, богослужіння в яких регулярно відвідують близько 400 тисяч осіб.

Єпископ Римсько-Католицької Церкви в Україні, ординарій Київсько-Житомирський Віталій Кривичкий в коментарі для ІРС повідомив, що католицька спільнота абсолютно позитивно сприймає це рішення парламенту: «У багатьох наших вірян не

було можливості цей день присвятити для Бога, для родини та долучитися до святкування Різдва Христового разом зі своєю церквою. Адже наразі для працівників не так просто вирішити це питання з роботодавцем. Натомість дуже позитивно те, що залишається також свято 7 січня, що не викликає якоїсь напруги між церквами. Це вдале і правильне рішення – дати можливість кожній церкві визначитися з часом святкування».

За словами католицького єпископа, святкування Різдва Христового 25 грудня об'єднує нас із християнськими церквами за кордоном.

Старший єпископ Української Церкви ХВЄ Михайло Паночко також вітає таке рішення парламенту. Водночас він наголосив, що святкування Різдва не повинно вносити в християнство якийсь розлад чи незгоду, тому кожна церква сама, без жодного примусу, має визначитися, яка дата святкування їй більше до вподоби.

«Це позитивне рішення. Я вірю, що з часом воно буде втілюватися в життя все більше. Можливо, не одразу воно сприйматиметься в різних верствах населення, але я вірю, що це правильний крок», – відзначив єпископ.

Відповідаючи на питання, коли саме українські християни віри євангельської святкуватимуть Різдво, Михайло Паночко сказав: «Напевно, ми будемо святкувати Різдво Христове двічі – і 25 грудня, і 7 січня. На першорічний момент це нормально і зовсім

не порушує канони Священного Писання. Головне – зберегти віру і відносини між собою, головне у всьому – любов і гарні стосунки».

В УГКЦ на запитання ІРС відповіли, що офіційна позиція Церкви полягає в тому, що УГКЦ не проти запровадження законодавчих змін.

«Ми повинні йти до того, щоб святкувати Різдво та інші нерухомі свята за точнішим – григоріанським календарем, як це зараз роблять не тільки католики, а й більшість православних церков світу. Це питання має не так догматичний, як дисциплінарний зміст», – сказав глава УГКЦ Святослав Шевчук.

Водночас в УПЦ МП таке рішення парламентарів назвали антинародним. Нагадаємо, що більшість християнського світу, римо-католики та протестанти Європи та США живуть за григоріанським календарем. Серед православних церков більшість (9 з 14) користуються григоріанським календарем, а тому святкують Різдво 25 грудня. Виняток становлять Російська, Польська, Єрусалимська, Сербська та Грузинська церкви, а також православні церкви України.

Згідно зі статистичними даними Мінкультури, сьогодні в Україні нараховується близько 11 тисяч католицьких і протестантських громад (біля 30% усіх релігійних організацій України), які святкують Різдво Христове за григоріанським календарем, тобто 25 грудня.

ІРС.

УКРАЇНІ ПОТРІБНА РЕФОРМАЦІЯ!

Промова Секретаря РНБО України Олександра Турчинова на форумі «РЕФОРМАЦІЯ: уроки історії та завдання на майбутнє».

Саме Реформація змінила Європу, змінила історію, весь світ і заклала парадигму розвитку сучасного суспільства. Справжня віра, яка прийшла через вивчення Слова, побудувала потужний духовний фундамент, на якому поставали заможні країни сучасного світу. Реформація навчила, що не можна зрозуміти Бога без розуміння Слова, тому що Слово і є Бог. Про це говорить Біблія. І саме знання Слова дало людям можливість відновити свої стосунки з Творцем. І зміни почали відбуватися дуже швидко.

Зміни почалися в усьому: науці, культурі, медицині, економіці, відносинах у суспільстві. Сучасні демократії були побудовані саме в часи Реформації. Хтось скаже, що це були якісь унікальні часи, і духовний фундамент тут ні до чого. Але подивимося на Південну Корею, яка не 500, а 50 років тому була однією з найбідніших країн світу і за найкоротший термін перетворилася на провідну країну сучасності, досвід якої вивчають інші. І все це відбулося на протестантському християнському фундаменті.

В Україні знають про Південну Корею, про інноваційний розвиток цієї країни, про її досягнення в науці, техніці, але небагато українців знають, що в цій країні створені багатотисячні церкви, які працюють цілодобово, бо дуже багато бажаних почути Слово.

Головний урок Реформації полягає в тому, що не можна досягнути змін навколо, поки ти не змінишся сам. Тільки через зміну людини, зміну особистості можна змінити суспільство, змінити країну.

У наших університетах вивчають досвід провідних країн світу, біографії їх лідерів, вивчають цікаві й ефективні програми, які дали конкретні результати, ми пробуємо копіювати ці програми, але результатів нема. Чому? Тому що, на жаль, наші науковці не вивчають той потужний

духовний фундамент, на якому і відбулися всі ці зміни, на якому й були реалізовані всі ці програми, поставили ці великі країни. Наш Господь вчить у Своїм Слові, що безвідповідально і безглуздо будувати на піску, будь-яка будова на піску в умовах випробувань, криз, якихось бурхливих подій, буде однозначно зруйнована. Господь вчить, що треба будувати на скелі вічних Божих істин. На потужному міцному духовному фундаменті, в основі якого лежить Боже Слово.

Що заважає нам реалізувати цей досвід в Україні? Наша слабкість, невпевненість, а може, наш страх? Згадаймо відому притчу з Євангелія від Матвія: господар відіжджає і залишає на своїх слуг все господарство. Одному залишає п'ять талантів (талант – то найбільший грошовий вимір того часу, приблизно 30 кілограмів срібла, тому п'ять талантів – вагомий капітал), другий слуга отримав два таланти, третій – один. Мудрий господар дав кожному згідно з їх здібностями, і перший слуга пішов на ризик: вклав п'ять талантів в справу й отримав десять талантів. Другий вчинив так само, а третій слуга вирішив не ризикувати і закопав свій талант в землю. Господар, повернувшись, подякував першому та другому слугам, нагородив їх, наблизив. А щодо третього рішення було дуже суворе: «А раба

непотрібного киньте до зовнішньої темряви – буде плач там і скрегіт зубів» (Мт. 25:30). Притому, що він те, що йому довірили, не витратив, не пропив, не вкрав, як часто у нас буває. Він все зберіг, але його страх не дав можливості збільшити багатство.

Це типова, на перший погляд, бізнес-історія. Господар залишає своє підприємство на трьох менеджерах, і вони працюють, як вважають за потрібне. Та один із них, отримавши довіру, як, на жаль, і ми з вами, отримавши величезний капітал, закопав його в землю. Економісти скажуть – законсервував на всякий випадок, аби чогось не сталося. Страх не дав йому працювати, не дав збільшити багатство. Страх паралізував його волю і здатність діяти, повноцінно розвиватися, творити і працювати, виконувати ті завдання, які перед нами ставить Господь. А Господь говорить: «Не бійся!». Сотні разів в Біблії можна знайти цей заклик: «Не бійся!». Більше того, Він не просить не боятися – Він наказує.

«Переможець успадкує усе, і Я буду Богом для нього, а він Мені буде за сина! А лякливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це друга смерть!» (Об. 21:7-8) Лякливі, перелякані, боягузи стоять першими у списку тих, хто заслуговує на смерть, навіть більше ніж на смерть – на геєну вогню.

Чому? Тому що вони своїм страхом вбивають власні душі. Душі, які мають творити разом з Творцем, вести в цьому світі, лікувати і зігрівати цей світ. Що таке страх людський? Це також віра, але не в Бога. Це відсутність справжньої віри. Це віра в неминучість страждань, болю, проблем, смерті врешті-решт. А Господь

вчить: у що вірите, те й отримаєте!

Коли з нами Господь, від подиху Котрого можуть загинути всі армії цього світу, чого нам боятися? Чого нам страшитися, коли з нами Бог? Бог, що створив цю землю і все, що навколо нас. Він з нами, Він наш Батько! Він чекає на нас, на наші сміливі дії, наші великі справи, на які Він нас і надихає. Невже, той, хто вірує, буде турбуватися, що про нього подумає сусід, що напише преса чи як його осудить натовп? Для віруючого є тільки один критерій, один Суддя – Бог, і лише Його осуд для нас важливий. Що подумає про нас Бог – це головне питання, на яке ми маємо дати відповідь.

Бог створив нас не гвинтиками, а за Своїм образом і подобою. Він запрошує нас до спільного творення світу, яке нескінченне. Тут важливий ще один висновок, це один урок Реформації, важлива формула, яка побудувала заможні, потужні країни світу: хочеш краще жити – потрібно краще працювати, а хочеш ще краще – працюй ще більше.

Творення неможливе без натхненної, наполегливої праці. Це історичний урок Реформації, історичний формат побудови великих країн світу. Але ця формула чомусь не подобається багатьом нашим співвітчизникам. От хочеться отримати все й одразу, хочеться дива. Хочеться щось забрати, поділити, отримати без праці, без повного посвячення для досягнення мети.

І ось питання: чому популісти, які вміють красиво брехати, такі популярні в нашій країні. Популізм, брехня – це шлях до безодні, це ходження пустирем по колу. Історія протестантських країн і тих, які не пішли цим шляхом, свідчить, що популізм, неправда призводять до злиднів, до трагедій, а шлях до процвітання, до

благополуччя тільки один – це шлях віри і натхненної, наполегливої праці, іншого формату не існує.

Це досвід людства, це вчення нашого Господа, це правда. Щоб це розповісти нашим співвітчизникам, усім, хто навколо нас, не потрібно чекати ще одного п'ятсотрічного ювілею, Господь каже: «Йдіть і навчіть». Він ставить перед нами наймасштабніші завдання. Прочитайте: «Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, віра наша. А хто світ перемагає, як не той, хто вірує, що Ісус то Син Божий?» (1Ів. 5:4-5).

Господь ставить завдання не для лякливих, не для слободухів – не пристосовуватися до цього світу, не ховатися в цьому світі, не розчинюватися, а перемогти цей світ!

Не реалізувавши це завдання, ми не зможемо побудувати потужну, красиву, Богом благословенну країну, тому що Господь закликає до змін, Він закликає змінити насамперед себе, потім – країну, а потім – змінити й перемогти світ, який, на превеликий жаль, все далі й далі відходить від Слова, від правди, від любові.

Ось наша програма, наш дороговказ. Щоб реалізувати її, потрібні віра, любов і, хоч не всім це подобається, натхненна праця.

Ми здатні це зробити, тому що маємо колосальний ресурс, як би сказали економісти, колосальну інвестицію – необмежену силу Божу. Соціальні, економічні, політичні зміни, або, як ми їх називаємо, реформи, неможливі без фундаментальної духовної реформації нашої країни. Тому Україні потрібні не тимчасові, не якісь локальні, маленькі зміни – Україні потрібна глибина і глобальна реформація!

НЕ СПОТИКАЙТЕСЯ МАНАІЛ І ТРОЄ СИНІВ ЦАРЯ ІРОДА

Було в царя троє синів. Помираючи, вирішив він розділити між ними царство. Між іншим, синів у нього було багато, та й дружин немало – аж десять. Але цар був крутої вдачі, і більшості дружин і синів його було несолодко. Особливо найменшим. Так-так, і діти, і дружини царя різнилися за ступенем благородства. Сам він був з роду незнатного, і гідність царську набув, одружившись з принцесою, яку потім стратив. Так само, як і народжених від неї синів, – щоб не почали претендувати на престол. Стратив він і інших своїх старших синів. Недаремно навіть ім'я цього царя стало загальним – ірод.

Отже, троє синів царя Ірода опинилися у вигіднішому становищі щодо своїх старших або благородніших братів. Двоє з них, Архелай і Антипа, були дітьми Малтаки-самарянки, третій, Пилип, – син єрусалимської еллінки на ім'я Клеопатра. Не маючи ні царської гідності, ні впливу при дворі, вони не становили реальної загрози для правителя. Між ними й вирішив цар розділити свої маєтки після смерті. Вчителем було доручено дати майбутнім спадкоємцям класичну освіту, і лише вибрані могли вчитися разом з ними. Нам відомо лише про одного з таких – Манаїла, але про нього згодом.

Проблема виявилася в тому, що, на відміну від англійської королеви, яка владарює, але не керує, провінційні царі Римської імперії керували, але не владарювали. Усі регіональні правителі, по суті, були державними чиновниками. Тільки імператор міг або призначити туземного володаря керувати провінцією (даючи або не даючи при цьому царське звання), або усунути такого від влади і замінити тимчасовою адміністрацією в особі прокуратора.

Так ось, Август відмовився ділити Іродове царство натроє. Затвердивши заповіт в цілому, він

перерозподілив пайову частку Іродів-синів. Півцарства він віддав Архелая, подарувавши йому титул етнарха, тобто національного правителя. Пилип і Антипа одержали лише по чверті із відповідними титулами тетрархів. Царський титул не дістався нікому.

Антипі при цьому відійшли землі Галілеї і Переї (області на східному березі Йордану). Але він вирішив піти дорогою свого батька й одружився з принцесою, донькою аравійського царя Ареї IV. Бажаючи догодити Тиберію, новому імператорові Риму, Антипа, згідно зі свідченням Йосипа Флавія, присвятив йому, назвавши Тиверіадою, «Сепфоріс, найкрасивіше місто всієї галілейської країни... а інше місто, Віфаранфту, він також оточив стіною і назвав його в честь імператриці Юліадою». Справи пішли на поправку.

І все було б добре, якби не одна зустріч, що мала значний вплив на розвиток подій. Якось, відвідуючи свого брата Пилипа, Антипа побачив Іродіаду, свою братову і одночасно племінницю (внучку Ірода Великого). Тетрарх безтямно закохався в дружину свого брата. Іродіада, будучи амбіційною і властолюбною, не могла не скористатися таким шансом. Вона негайно покинула безперспективного чоловіка і добилася від Антипи відповідного кроку – вигнання законної дружини.

Така подвійна зрада разом з перелюбом і кровозмішанням (адже за Законом дружина – одне тіло з чоловіком, див. 3 М. 18:16, 20:21) викликала загальне обурення. Ображений тесть вислав проти Антипи військо і завдав йому нищівної поразки. Це остаточно принизило тетрарха в очах народу і знаті. Але Іродіаду це мало турбувало, поки наступний імператор, Калігула, не подарував Юдею і царський титул своєму другові дитинства Агіппі – її рідному братові і, відповідно, також племіннику Антипи.

Вражена Іродіада наполягла, щоб Антипа негайно вирушив до Риму випрошувати й собі такий титул. Однак оббріханий племінником Антипа не лише не одержав титулу, а й, позбувшись свого наділу, був засланий в Галілею. Цар Агіппа повновладно заволодів всіма землями свого діда Ірода Великого. Саме Агіппу зустрічаємо ми згодом під титулом «цар Ірод» в Діях (12-й розділ).

Треба віддати належне Іродіаді – вона відмовилася

від заступництва брата і вирушила на заслання в слід за Антипою, де вони й жили до кінця своїх днів.

Проте знайомство з Іродіадою було не єдиною доленосною зустріччю в житті Антипи. За днів його правління в Ізраїлі постав Іван Хреститель. Тетрарх був знайомий з Іваном не з чуток. «Ірод боявся Івана, знаючи, що він муж праведний і святий, і беріг його. І, його слухаючи, він дуже бентежився, але слухав його залюбки» (Мр. 6:20). Вельми похвальне зауваження. До того ж Антипа не тільки припускав, що Іван може виявитися довгоочікуваним Месією, а й, на відміну від інших, вірив, що Месія, можливо, повинен буде воскреснути з мертвих. Згодом, почувши погослос про Ісуса, правитель злякався і «сказав своїм слугам: «Це Іван Хреститель, він із мертвих воскрес, і тому чуда творяться ним» (Мт. 14:1-2).

Антипа ув'язнив Івана у фортеці Махерон. Цим він вбивав зразу кілька зайців. По-перше, виконував бажання Іродіади. Далі, він, можливо, думав, що захищав таким чином пророка від зловмисників, яких та могла найняти. А найголовніше – створювалась видимість захисту гідності правителя. Нема обвинувачувача – нема й звинувачення. Та все ж, про що читаємо в Мр. 6:20, Ірод боявся Івана (тобто дуже поважав його); знав, що той муж праведний і святий; із задоволенням слухав його; багато чого робив, прислухаючись до нього; беріг його.

Беріг, але, на жаль, не вберіг. Ех, якби тільки пророк не згадував Іродіаду... Як солодко було би продовжувати ці повчальні бесіди!

З часом Іроду пощастило зустрітися і особисто з Ісусом, Котрого давно бажав бачити (Лк. 9:9; 23:8). Але Ісус розчарував правителя, не вчинивши перед ним ніяких чудес, і той принизив Його і, насміявшись над Ним в гурті військових, зодягнув у клоунську «одіж праведника» і відіслав знову до Пилата.

Може, після інциденту з Іваном Антипа не хотів брати на себе відповідальність. А може, недооцінював намірів первосвящеників. У будь-якому разі епізод цей був настільки несуттєвий, що, окрім історіографа Луки, ніхто з євангелістів його навіть не згадує.

Так чи інакше, про Антипу нам відомо немало. А ось про його «співихованця» Манаїла не відомо практично нічого, окрім одного: він згодом став одним із

тих шести пресвітерів Антіохійської церкви, котрим Дух Святий дав повеління, що поклато початок цілеспрямованому місіонерському служінню Церкви (Дії 13:1). Яка вражаюча різниця! Антипа і Манаїл починали свій життєвий забіг разом. Чому такі різні їх показники на фініші? Тим більше, що тетрарх «із задоволенням слухав» Івана. Через потяг до Іродіади і перешкоди, які Антипа так і не зміг подолати.

Слово Боже закликає: «... скиньмо всякий тягар за гріх, що обплутує нас, та й біжимо з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, двивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радости, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого» (Євр. 12:1-2). Життя тут – як сфера змагання, дистанція, яку долає спортсмен-бігун.

У греко-римському світі довга одежа була вельми популярна. Вона вважалася ознакою культури, смаку, соціального статусу. Однак коли атлет виходив на дистанцію, він знімав весь одяг і навіть роззувався, оскільки реальне значення в цьому випадку мало лиш одне – прийти до фінішу.

Через який гріх спотикаємося ми, йдучи за Христом? Найпершим індикатором такого гріха є наше роздратування, коли ми згадуємо про нього. Часом ми спокійно сприймаємо, що хтось обговорює нас, нашу поведінку чи спосіб життя, нашу фігуру, манеру спілкування. Ми чудово розуміємо – над всім цим необхідно працювати. І раптом нагадування про якусь дрібничку викликає в нас обурення: та як вони сміють?!

Лише навчившись бачити себе очима Христа, оцінюючи себе за Його абсолютною шкалою, ми усвідомимо: треба радіти, що, критикуючи нас, вони не знають, які ми насправді!

Ми повинні бути вдячними тим, хто, «задіваючи нас за живе», допомагає нам відчувати, де все ще болять. Ми пробігаємо цю дистанцію не тому, що повністю готові до цього, а тому, що Христос вже пробіг її, покритиши всі наші гріхи. І не бажано відкинути те, що заважає нам бігти разом з Ним, ми позбавляємо самі себе радості співучасті в Його перемозі.

Сергій Головін.

Президент Християнського науково-апогетичного центру.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРОТЕСТАНТ: ТРИ СТІНИ, ЯКІ ПОТРІБНО ЗРУЙНУВАТИ

ПРОМОВА ПАСТОРА ІРПІНСЬКОЇ БІБЛІЙНОЇ ЦЕРКВИ МИКОЛИ РОМАНЮКА НА ФОРУМІ «РЕФОРМАЦІЯ: УРОКИ ІСТОРІЇ ТА ЗАВДАННЯ НА МАЙБУТНЄ»

Стіна ігнорування Слова

У протестанта є Слово, якого достатньо для усіх змін, росту і розвитку. Слово, яке дозволяє йому не боятися жодної зміни, бо Христове Слово в Дусі стоїть вище за будь-яку церковну традицію. Слово, яке не дозволяє йому беззастережно приймати різних релігійних вчителів. Протестант відповідає за свою церкву, за своїх проповідників та пасторів.

Але: Протестант вибрав не знати Слова як слід, не керуватися ним, не розбиратися в ньому, не розмірковувати над ним. Протестант воліє, щоб хтось розбирався зі Словом і вчив його.

Протестант вибрав дорожку букви, навіть якщо вона суперечить духу Писання. Протестант вибрав поверхневність.

Стіна ігнорування освіти

Протестант вибрав невченість, тому дотепер переклади Біблії роблять православні й католики, а зроблені переклади немає кому редагувати (бо кому потрібна та грецька чи гебрейська, вже скоро Господь прийде).

За 26 років незалежності українські протестанти не заснували не те що хоча б одного відомого університету, але й навіть приватної загальноосвітньої школи, яка б стала зразком для багатьох та викликом системі освіти.

Стіна ігнорування суспільства

Протестант вибрав гріхи, які він не робить, і залежності, з якими він бореться, але пожиттєво пробачив собі крадіжку, хабар, залежність від майнового статусу.

Протестант ходить у правильну церкву. Усі інші християни неправильні. Тому він вибрав ставитися до них зневажливо чи принаймні зверхньо і відзиватися негативно, з насмішкою.

Протестант у кожній людині не з його церкви бачить халдея, невіруючого, заблудлого але недобачає у близькому образи Божого і особи, за яку вмер Ісус.

Протестант не спішить платити за навчання в християнській школі/програмі/семінарії/університеті, але без проблем платить хабар у звично корупційній системі української освіти.

Протестант знає, що його Учитель і

Спаситель Ісус більше як 90% часу Свого служіння провів не в стінах храму чи синагоги, та все ж найчастіше і найохочіше служінням називає усе, що робить у стінах храму, воліючи якомога рідше робити вилазки.

Три інструменти, через які Божий Дух допоможе зруйнувати небезпечні стіни

Розвивайте християнську освіту

При своїй церкві протестант створює християнську загальноосвітню школу. Нова Україна має виходити з сучасних загальноосвітніх християнських шкіл.

Протестанти-педагоги об'єднуються в загальнонаціональний рух фахівців, які, зберігаючи вірність Писанню, намагаються вивчати й застосовувати сучасні педагогічні здобутки.

Протестант заохочує молодих людей здобувати педагогічні професії – настав час високої затребуваності для посвячених молодих фахівців.

Баптисти, п'ятидесятники – де ваші університети?

Якщо сьогодні, у час свободи і можливостей, ми не створили університети, то не маємо ніякого права нарікати на погані шкільні програми, писані ще старими комуністами та сучасними атеїстами.

Не випускайте на кафедру неосвічених проповідників.

Змушуйте кожного пастора здобувати освіту і продовжувати навчання. Кількість відвіданих конференцій не рахується – значення має якісний прогрес у проповідунні, лідерстві, наставництві і плідному християнському житті.

Поможіть своїм пасторам і проповідникам зняти корону умілих проповідників – очікуйте більшого від проповідників.

Не дозволяйте красномовним балакунам, які люблять чути найбільше себе, займати церковні служіння і кафедри.

Реформуйте семінарії.

Нам не потрібна позитивна статистика кількості випускників – потрібні добрі зміни в церквах. Вимагайте від кожного вчителя практичні і теологічні статті, матеріали, курси, блоги.

Перестаньте зневажати і профанувати духовне у стінах семінарії, називаючи списування, плагіат та дозвіл академічної недбалості благодаттю. Церкви уже

наповнені невігласами з семінарськими дипломами бакалавра, магістра і доктора.

Нікого не можна назвати магістром чи доктором, поки не побачите його надрукованої книги.

Не вішайте ярлики – найправильніша, найконсервативніша, найбіблійніша, найсучасніша семінарія – результатом вашої праці мають бути прогрес в місцевій церкві – духовний і кількісний та друковані матеріали для загальної користі.

Плекайте SOLA SCRIPTURA

Кожен протестант на своєму рівні – проповідник. Він перейшов від спонтанного читання до глибокого вивчення Біблії. Він навчився досліджувати уривок в контексті, його цікавить буквально і оригінальне значення слова.

Протестанта цікавлять давні біблійні мови, він їх вивчає. Якщо він не має змоги їх вивчити, то він вчиться використовувати довідковий матеріал, який він придбав.

Він розмірковує над зрозумілим текстом Слова, шукаючи Божих принципів для родинного, бізнесового, церковного і приватного життя. Він обговорює результати свого дослідження з ближніми у родині, фірмі, аудиторії.

Він сповнений спраги і потреби постійної зустрічі з Господом Богом на сторінках Його Слова. Він хоче і докладає старань, щоб його розум не перестав оновлюватися під дією Слова.

Кожен протестант акуратно і послідовно застосовує те, у що вірить, у щоденному житті. Його сім'я не декларує церковну прихильність – їхню посвяту бачать сусіди і співробітники.

Протестантські родини немовби захищені особливим покровом – Божою силою через послух Писанню: чоловік голоує слугуючи, а дружина співрацює у покорі і пошані; діти не знають, проти чого бунтувати, адже батьки не живуть подвійними стандартами, очікуючи від них того, чого самі не виконують.

Протестант відомий як особливий робітник, співробітник, директор і депутат – у нього прозорі вимоги і чітка каса, він не намагається поспішно збагатитися за рахунок неякісної роботи, матеріалу чи отримуючи високу платню.

Слову протестанта можна вірити краще, ніж будь-якому документу, хоча і в

його документах все чітко і послідовно.

Протестант не ділить гріхи на малі і великі. Він сповідається в кожному гріху, утікаючи від нього чи відповідно визнаючи його.

Протестант не борець проти окремих гріхів – він сам є світлом і допомагає визволитися тим, хто в гріхах загруз.

Протестанти створили не просто мережу реабілітації від усіх мислимих і немислимих залежностей – вони створили у своїх церквах і підприємствах середовище прийняття і практичної любові та допомоги людям, які перебувають в полові різноманітних сучасних і давніх гріхів.

Протестант своїм позитивним прикладом послуху Слову спонукує змінюватися християн історичних конфесій.

Те, що протестантські пастори і проповідники цінують принцип Solo Scriptura, видно як на кафедрі, так і в прийнятих рішеннях практичного церковного життя.

У складніших ситуаціях вони апелюють не до свого досвіду чи досвіду попередніх поколінь, але найперше вивчають Христове вчення і притримуються духа Писання.

Церковні лідери акуратно досліджують церковні традиції і передання, піддаючи їх осмисленню у світлі Писання, – і віруючі з полегшенням приймають звільнення від тягарів біблійно необґрунтованих звичаїв та правил.

Церковні проповіді перестали бути нудною справою, яка мусить бути, – навіть нецерковні люди заходять на богослужіння, щоб почути зрозумілий виклад біблійного тексту з чітким поясненням, як далі жити.

Проповідники і пастори продовжують навчатися пізнанню Слова і його глибокого, але зрозумілого викладу.

Послух Писанню змусив багатьох пасторів відмовитися від одноосібного лідерства, запровадивши множинне пресвітерство у церквах, як то було в апостольський час.

Зрілі служителі за прикладом Писання оточені молодими служителями і охоче передають їм свої офіційні посади молитвами і порадами, підтримуючи їх у справі.

Під дією Слова Христового про серце лідерства та вивчення біблійного богослов'я церковні посади перестали сприйматися як позиції статусу, сану, влади та прибутку, але стали відкритим місцем служителів-слуг, які воюють не за владу

позицію, а за заблудлі серця.

Розбудуйте стосунки з нецерковними ближніми

Протестант розвиває дружні стосунки не лише з людьми зі своєї церкви, але й з усіма, кого зустрічає на життєвій дорозі. Протестант приймає приклад і повеління Ісуса допомагати кожному потребуєчому. Протестантські громади відомі тим, що опікуються кожним, хто має потребу, ні про що не питаючи і нікого не відкидаючи.

Роблячи добро, протестант зміщує увагу з себе на добрість Бога, від Котрого усе благословення. Мета протестанта – не просто нагодувати чи зодягнути голодного, але й навчити його заробляти та розпоряджатися коштами.

Свою церковну споруду протестант пристосував для якнайширшого спектру застосування. Класи недільної школи приймають посеред тижня дітей для проведення позашкільного дозвілля, гуртків, організовуються групи догляду за дітьми.

Церкви споруджують додаткові класи для того, щоб, крім недільної школи, відкрити християнську загальноосвітню школу чи дитсадок. Церковні зали багатофункціональні і, окрім богослужіння, використовуються для різноманітних корисних програм, куди діти, молодь, сім'ї приходять з друзями.

Протестант ініціативний у своїй околиці – він знає особливі потреби свого міста/села. Протестант об'єднує християн різних конфесій та людей доброї волі, щоб разом сприяти розвитку міста, його процвітанню, доланню негативних явищ – наркоманії, ігromанії, допомагає безхатченкам, дітям вулиці, сиротам.

Через активну сімейну позицію протестантів зменшилась кількість дитячих притулків – діти знайшли свої родини у християнських домах сімейного типу.

Протестантські пастори, гурти, хори та виконавці – учасники міських, народних та державних свят. Протестант не витрачає час на боротьбу з народними традиціями та звичаями – він якнайширше використовує їх для збудування стосунків та при можливості для благовісту. Грішні традиції він замінює новими.

Місцева влада цінує допомогу та взаємодію з протестантськими громадами у вирішенні різних питань суспільного життя.

ПРО СІВБУ І ЖНИВА...

Погодьмося, що у своїх намаганнях міняти світ ми сьогодні не дуже ефективні. Можна назвати щонайменше три причини такого стану.

Перша причина: на спільних богослужіннях з часом виробився певний формат: як почати і як закінчити, які словосполучення і речення вживати в молитвах і оголошеннях. Ці елементи форми і лексики ми сприймаємо як ідентифікаційний момент правдивої духовності і переносимо на зустрічі з секулярними людьми, хоча для них це чуже.

Цікаво що Ісус у щоденному Своєму свідченні був дуже довірливим, творчим і навіть спонтанним – Він не проповідував за шаблоном, не зціляв за літургією.

Друга причина – поділ життя на духовне і щоденне. Спільне богослужіння у домі молитви – це апогей духовного життя багатьох сучасних євангельських віруючих. Вони святково одягаються, у домі молитви все має бути урочисто піднесене й емоційно стримане. Віруючі усіма словами і всім своїм виглядом мають випромінювати благоговіння і святість, демонструвати позірну серйозність.

По завершенню, коли усі виходять на вулицю, чоловіки знімають з лиця поважність,

а жінки з голови – обов'язковий декоративний аксесуар їхньої видимої побожності, і на обличчя повертається їхній звичний вираз, і тон розмови стає знову природно-невимушеним, звідусіль лунає жвава розмова і навіть радісний сміх (акценти перебільшено з метою привернути увагу до неприродності).

... Часом, знайомлячись з молодими у вірі християнами, я чую про їхнє здивування, коли вони зустрічають у церкві людей, яких давно знали по роботі чи яких справах, однак не здогадувалися, що ті мають якесь відношення до віруючих.

А що було б, якби на спільному зібранні людина залишалася природною, а оту сильну видиму духовність проявляла хоча б трохи впродовж тижня серед секулярних людей? Можливо, настав час принести у наші зібрання природність мови, емоцій, а духовність перенести в робочий тиждень?

І третє – нехтування прикладом Ісуса і бажання пожинати одразу після засівання. Ісус не запозичував синагогальні та храмові форми для Свого щоденного служіння. Він діяв за обставинами. Він знову і знову повертався в Назарет, Капернаум і Єрусалим. Він відвідував друзів та зацікавлених фарисеїв, духовно вздоровлених грішників та людей з особливими потребами. Він, Спаситель, будував стосунки і не намагався одразу пожинати плоди Своєї духовної праці. Хоча іноді так і було.

Цікаво, що до покаяння Ісус публічно закликав не часто, але так проголошував вістку про Боже Царство і так показував Отця та правдиве життя, що це пробуджувало свідомість людей, їх мучила совість, вони приймали рішення змінитися.

Людині, яка працює на полі, цілком зрозуміло, що сезон сівби і жнив розділений тривалим часом і кропіткою працею. Так і в духовній праці важливо навчитися сіяти і лише тоді жати.

Нехай наші богослужіння, домашні групи, церковні табори стануть місцем жнив. А у всі інші моменти нехай це буде сіяння – для нього підійде і особисте спілкування, і різного виду активності – як у стінах церковної споруди, так і за її межами, як релігійні, так і народні, державні, старі і сучасні свята.

Важливо, щоб ці неформальні і формальні зустрічі не намагалися повторити елементи богослужіння, а залишалися природними й адекватними до ситуації, події і присутніх.

Добра Новина про Ісуса, правдиве благочестя цілком придатні для того, щоб ними ділитися. Кожна епоха, кожна традиція і кожна особа може робити це властивим для неї способом. Ісус Спаситель має бути відомим нашим сучасникам – і ми маємо свободу, щоб відповідально нею скористатися, досягнувши мети.

М. Р.

ЯК РОЗІГНАТИ ЦЕРКВУ

«Горе пастухам, що занепащують і розганяють овець Мосі отари» (Єр. 23:1).

Як пастор може розігнати церкву? Коли ігнорує душеопікунство (не вмію, не знаю, не хочу, зайнятий).

Коли цікавиться більше вчинками, ніж мотивами.

Коли не цікавиться що відбувається у житті/родині/праці ввірених йому людей.

Коли не сприяє всебічному духовному зростанню.

Коли ігнорує негідних і спускає на гальмах напружені ситуації.

Коли ігнорує церковну дисципліну. Коли не сприяє формуванню здорової атмосфери всередині отари.

Коли не годує отару здоровою і збалансованою їжею.

Коли вважає себе єдиним, незамінним, неповторним у слові і ділі, не підвладним критиці і відповідно поводить себе.

Коли створює атмосферу домінуючої заборони чи критики. Коли дає процвітати пересудам і недовірію.

Коли не поважає співслужителів.

Коли ігнорує обдарованих.

Коли намагається прилаштувати при керівництві близьких людей, хоча їм бракує дарів та авторитету.

ГАЙДІ БЕЙКЕР: «МИ НАМАГАЛИСЯ РОБИТИ ТІЛЬКИ ОДНЕ — ВЧИТИСЯ ЛЮБОВІ»

Міжнародне служіння Гайді і Роланда Бейкерів «Айріс Глобал» турбується щонайменше про тисячі дітей в Мозамбіку і багат тисяч по всьому світу. Мета Гайді – взяти під опіку мільйон дітей-сиріт, перш ніж вона вирушить додому – до Господа.

Гайді не вписується в стереотип місіонера, що працює в нестандартних умовах третього світу. Під час однієї нашої зустрічі за вечерею її чорна дизайнерська сукня, сонячні окуляри від «Прада», дизайнерська дамська сумочка і те, як акуратно вона розклала на колінах лляну серветку, – усе вказувало на те, що їй подобаються красиві речі. У такому вигляді вона могла би вечеряти в одному з найкращих ресторанів Лос-Анджелеса, але вона була в Мозамбіку, відмічаючи Різдво в палючій тропічній спеці і поїдаючи холодну курятину.

Чим більше Гайді розповідала, тим більше я дивувалася. У 1980 році Бейкери починали з нуля, у них не було взагалі нічого: ні грошей, ні контактів у чужій країні, ні працівників, але їх досягнення були екстраординарними. У різних місцях Мозамбіку і Малаві відкривалися тисячі церков, і тисячі сиріт одержували їжу, одяг і любов через служіння «Айріс». У результаті неймовірних зусиль цього служіння виникали різні медичні клініки, бібліїні школи, бізнес-організації і будівельні проекти в найрізноманітніших галузях. Служіння «Айріс» активно працювало в понад 30 країнах, включаючи Судан, Бразилію та Індію. Кількість дітей, яких вони приймали, зростала кожного дня.

Гайді говорила, що її мотивацією була любов: «Ми намагалися робити тільки одне – вчитися любові. Це наша праця. Наша єдина мета. А любов завжди виявляється в конкретних формах. Для матері, чия дитина помирає від малярії, любов виявляється у формі ліків від малярії».

Спонукані співчуттям Святого Духа

Гайді і Роланд відчули, що покликані служити бідним, хоча їх перша поїздка за кордон була зовсім не такою, яку вони очікували. Їх поїздка на Балі, в Індонезію, 1985 року принесла дуже мало плодів і залишила їх збентеженими. Вони вирішили обмірковувати стратегічний план щодо досягнення людей і після багатьох молитов прийшли до висновку, що творчість може бути ефективним інструментом для євангелізації. І тоді Гайді вирішила поїхати в Азію драматичну групу. Вони залучили групу студентів, і творчий підхід одразу ж приніс плоди. Послання Божої любові вплинуло на велику кількість людей, що прийняли спасіння. Коли вони повернулися в Азію втретє, їх зустріли з теплими обіймами і запросили жити в домі найбагатшої сім'ї в місті Бакколод – одному з найбідніших міст на Філіпінах.

Ворота з кованого заліза охороняли в'їзд у величезний дім, в якому вони зупинилися. Поруч діти просили милостиню. У багатьох були паразити і туберкульоз, багато з них кашляли кров'ю. Коли Гайді і Роланд вийшли з машини, кілька дітей почали кричати до них. На одній дівчинці було якесь лахміття, яке постійно спадало з її виснаженого тільця, обличчя заливали слюзи. Гайді підійшла до дівчинки, взяла її за руку і повела в авто, вони поїхали на ринок і купили їй сукню. Потім забрали її в дім, помили й нагодували.

Господар дому обурився: «Хіба ви не знаєте, що їх батьки платять їм, щоб вони це робили? Це великий обман. Ви не повинні допомагати таким людям!». Гайді і Роланд були у відчаї. Вони зустрілися з чимось, чого ніколи не бачили раніше: із справжніми стражданнями і реальною бідністю. Це був новий досвід, який похитав їхні серця. «Ісус цілював хворих, – сказала Гайді. – Він годував голодних. Він виганяв з людей демонів. Він не просто євангелізував. Він не рахував кількість людей, які прийшли Його послухати. Він турбувався про конкретних людей».

Стейс Кемпбелл, засновник служіння «Будь героєм», сказав, що ніколи не зустрічав людину, настільки посвячену Богові, як Гайді: «Я особисто спостерігав за нею в небезпечних і ризикованих ситуаціях, коли вона заспокоювала людей під час безпорядків, натхненно проповідувала ворожбитам, що тримали в руках отруйних змій, гойдала на руках вмираючих дітей. У всіх цих ситуаціях вона була безстрашною. Біблія говорить, що в любові нема страху. Гайді справді любить – передусім Ісуса, а потім – найменших, останніх, нужденних, втрачених і зламаних».

Переїзд в Мозамбік

Коли Роланд прочитав Гайді статтю в журналі «Тайм» про те, що бунтівники підривають вантажі Червоного хреста в Мозамбіку, Гайді відчула

раптове спонукання від Господа їхати туди. 1995 року Бейкери прийшли до згоди, що Гайді переїде в Мозамбік, а Роланд поки що залишиться в Англії, щоб завершити свою освіту в Королівському коледжі в Лондоні.

У Гайді вистачало грошей тільки на авіаквиток до Південної Африки і який-небудь транспортний засіб, щоб доїхати за кілька годин до Мапуту в Мозамбіку. Вона не мала найменшого поняття, що буде робити, коли туди приїде. Їй ніде було зупинитися, і вона нікого не знала в цій країні.

Врешті-решт, Гайді зупинилася в місцевому бібліїному коледжі, про який їй розповіла подруга. Куди би вона не пішла, вона всюди бачила безпритульних дітей. Вона намагалася заговорити з ними, але не знала мови. І вона поставила собі за мету вивчити місцеву мову.

Діти показували їй місця своєї ночівлі – десь на алеї чи під навісом крамниці. Деякі з них ночували в державному сирітському будинку. Знайомий повідомив їй, що уряд хоче позбутися цього будинку для сиріт в Мапуту, оскільки не вистачає коштів на його утримання. І цей знайомий запитав Гайді, чи не хочуть вони з Роландом придбати цей будинок. Як вона могла відмовитися?

Коли Гайді побачила цей сирітський будинок, вона була шокована: діти зі здутими животикиами, гнійниками на шкірі від корости жили в умовах, не придатних навіть для тварин. Не дивно, що вони не вміли усміхатися.

Гайді почала приходити сюди щодня, і вона завжди приносила з собою їжу. Протягом наступних тижнів і місяців вона ремонтувала все, що тільки могла. Діти були у захваті від цієї білої жінки, яка давала їм цукерки, але більше того, тепер в них була доросла людина, яка бавилася і сміялася з ними замість того, щоб завдавати їм болю.

Незабаром Бейкери отримали повну відповідальність за цей центр і почали перебудовувати його повністю. Вони не здогадувалися, які труднощі очікують їх попереду.

Поворотний момент в Торонто

Гайді служила місіонеркою без відпочинку кілька років. І ці тяжкі роки без відпочинку і перерви почали давати про себе знати. Через кілька місяців після переїзду в новий дитячий центр Гайді злягла з пневмонією. Вона була така хвора, що їй довелося виїхати з Мозамбіку. У 1996 році вона прилетіла в Торонто, Канада, де був дім для відновлення місіонерів. Вона хотіла відвідати і служіння пробудження, які вже більше року проходили в Торонто.

Гайді була така недужа, що на зібранні вона лежала між рядами в кінці зали, зовсім знесилена. На другому такому служінні її тіло почало вібрувати, її всю трясло.

В ту мить, згадує Гайді, вона побачила, як до неї підійшов Ісус. Він був оточений натовпом страждуючих дітей. Ісус не сказав їй: «Просто відпочинь, дорога», як казали всі інші. Вона вдвиглася в Його очі все глибше й глибше, аж поки глибина Його болю не стала єдиним, що вона могла відчувати. Він страждав, тому що страждали Його діти.

Ісус сказав їй: «Я помер для того, щоб всього завжди було достатньо». І вона знала, що Він говорить про все – фізичне, духовне, емоційне – для кожного з Його дітей... Після цього Він взяв кусочок тіла зі Свого скривавленого боку і простягнув Гайді. А тоді сказав: «Віддай це дітям».

центрі невеликого поля, оточеного глиняними хатинами. До них підійшли жінки і попросили піти разом з ними. Вони пройшли кілька кілометрів, аж поки сонце майже сіло.

У маленькій халупці було темно, але для сліпої і хворої жінки, що жила в цій халупці, це було не важливо. Гайді подивилася на жінку, що стояла перед нею, і почала тихо говорити на її рідному африканському діалекті: «Ісус, Котрий любить тебе, хоче оздоровити тебе». Коли Гайді молилася за неї, ця жінка поволі осіла і впала на спину, ніби в неї не вистачило сили стояти. Гайді продовжувала молитися і просила Бога наповнити і цілювати цю дорогу жінку, в якій, окрім Ісуса, не було взагалі ніяких шансів.

Коли жінка зойкнула, Гайді знала: щось відбулося. Вона спостерігала, як очі жінки, що лежала на земляній підлозі, з білих стали сірими, а потім – темно-коричневими. Сліпа жінка більше не була сліпою. І це лише одне із чудес, свідком яких Гайді була з тих пір.

Примноження служіння

У лютому 2000 року Південну Африку наклав циклон, що приніс сильні повені в багатьох країнах. Особливо в Мозамбіку. Багато людей протягом кількох днів не могли злізти з дерев чи дахів будинків, залишаючись там без їжі і води і спостерігаючи, як пропливають мимо роздуті тіла тварин і людей.

Циклон розкидав в різні сторони сотні тисяч жителів Мозамбіку. Майже тисяча з них загинули. Уряд не запропонував ніякого притулку громадянам, майно яких було змито. Люди змушені були спати в садах чи прямо на дорозі. Багато з них помирали через нестачу медикаментів. Не було питної води, а за пакет з їжею, який коштував вісім доларів, тепер просили 50 – надто багато для бідних, які тільки що втратили взагалі все.

Представники ООН зв'язалися з Гайді і Роландом та їх організацією, щоб організувати екстрену допомогу потерпілим в Мозамбіку. «Айріс» була готова забезпечити населення їжею і предметами першої необхідності. Під час повені «Айріс» годувала тисячі людей кожного дня. Поступово вони отримали доступ до всієї країни. Бейкери розповідали про бібліїні школи, які вони проводили, і молоді чоловіки й жінки залишали свої заболочені села, щоб навчатися, а потім поверталися у свої села і відкривали церкви. Це призвело до вибухового зростання церков, які тисячами поставали по всій країні.

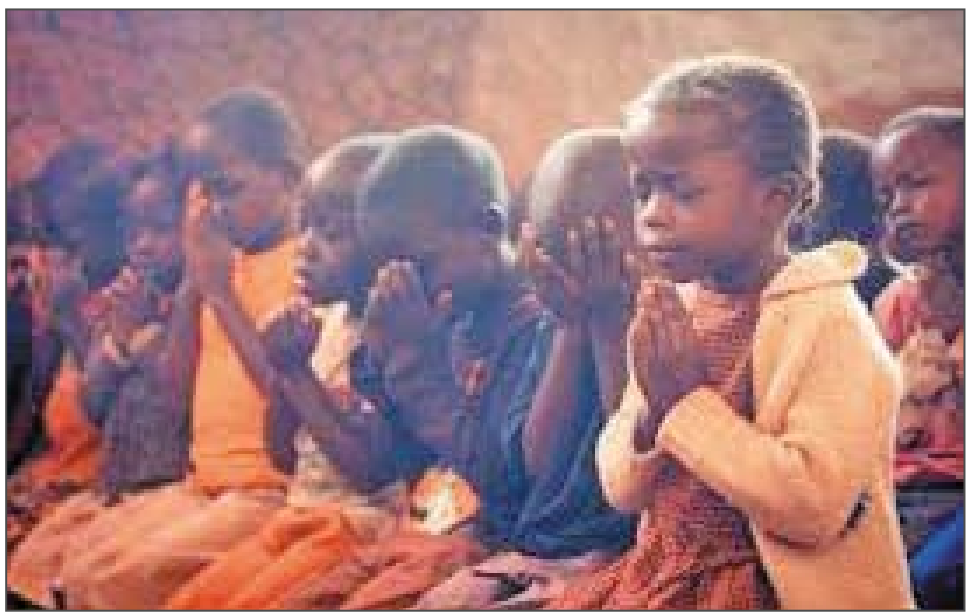
Бачення

Гайді хоче прийняти мільйон дітей, перш ніж помере. Деякі з прийомних синів і дочок Гайді поїхали в інші країни. Один із мозамбікських синів оженився з дівчиною з Кореї, і тепер вони разом керують базою «Айріс» в Південній Кореї. Ще інші відвідують США і проповідують в церквах, де добре знають Гайді. Біологічні і прийомні діти Бейкерів досягли значних успіхів і стали значною частиною їх великої організації.

Бог попросив у Гайді все, і вона віддала все, а натомість одержала Його живу воду, радість і нове життя. Тисячам дітей і вбогих Гайді віддавала свою любов і сама наповнювалася Божою любов'ю.

Давид Хоган, місіонер в Мексиці і засновник служіння «Свобода», знає Бейкерів багато років і вважає за честь називати їх своїми друзями. «Їх любов до Ісуса чудово проявляється в усіх країнах, де вони служать, – говорить Давид. – Я на власні очі бачив результати послання, яке вони несуть, і його дивовижні плоди».

Кассандра Соарс.

Віктор Котовський

БУТИ ДОСКОНАЛИМ ДВЕРІ ДО ДУХОВНОГО ЗРОСТАННЯ

На самому початку служіння Ісус дає своїм учням дуже стислу й конкретну програму для їхнього подальшого зростання: «Навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірливий серцем, і знайдете спокій душам вашим» (Мт. 11:29). У цій фразі виділимо три важливі речі: лагідність, покірливість і спокій. Спокій душі – то перша необхідна умова для духовного поступу. Ще не скоро учні зможуть досягнути миру, що вищий за будь-яке людське розуміння (Фил. 4:7). Ісус не вживає також поширене єврейське слово «шалом», це надзвичайно ємке поняття, що містить такі значення, як мир, благополуччя, добробут, здоров'я, безпеку, приязнь. Йдеться лише про перший крок у цьому напрямку.

Грецьке слово, перекладене у нас як «спокій», означає перерву, перепочинок, відпочинок, полегшення. Перш ніж починати якісь важливі духовні справи, потрібно навчитися усунувати, бодай на деякий час, від домашніх клопотів та тривог, відкласти набік не надто нагальні обов'язки, перестати хвилюватися за перебіг справ. Усе це важко понести людям світу цього, бо вони змушені все тримати на своїх плечах. Віруючим же дається гарний рецепт: через поглиблення лагідності та смирення намагатися утримати духовний перепочинок якомога довше. Господь буде допомагати.

«Язик лагідний – дерево життя...» – сповідають нам Проповідки (15:4). Очевидно, йдеться тут не про життя вічне, а просто про звичайне існування людини на землі. Не варто говорити про те, що спокійний, рівноважений, не схильний до конфліктів людині значно легше у стосунках з оточенням, у сім'ї чи на роботі. Підійдемо до питання з духовних позицій. Ісус сказав: «Я прийшов для того, щоб ви мали життя і мали з достатком» (Ів. 10:10). Він прийшов на землю, отже, й обітниця Його має здійснитися тут, на землі. Її не відмінив Бог і в наші буремні роки. Спокійшаючись на цьому, у деяких християнських деномінаціях створили цілу доктрину так званого «матеріального преуспівання». Не будемо розпочинати чергову дискусію з цього приводу, але висловимо своє глибоке переконання: не відкидаючи звичайних людських потреб у необхідному для існування плоті, Господь спрямовує нас у бік духовності. Життя з достатком – це не переповнений холодильник і не пристойний рахунок у банку, це «праведність, і мир, і радість у Святому Дусі» (Рим. 14:17).

Навіщо тобі їхати на якийсь дорогий курорт? Ну, щоб отримати радість. Навіщо купувати престижне авто? Та, знову ж таки, щоб порадіти, погладивши кохане залізо по блискучому капоту. Навіщо будувати шикарний котедж? Та не лише ж для великого комфорту, а щоб відчувати свою значимість серед тих, хто біжить поряд із тобою у нескінченній гонитві за матеріальними благами. Ти перемагаєш, ти радієш, свідомо не помічаючи попередження Слова про те, що ті, хто бажає багатіти, «впадають в спокуси та в тенета і безліч безглузвих та шкідливих бажань», сильно ризикуючи потрапити «у прірву та погибель». А Господь пропонує радість, задоволення, насолоду без ризику втратити спасіння, без болісних жертв, що руйнують, нерідко, найсировенніше в людині.

Наголосимо: у Святому Дусі! У людині праведної, лагідної, мирної, спокійної, рівноваженої серце відкрито для Духа

Святого, й Господь наповнює її духовну внутрішність мірою, що її людина здатна прийняти на цьому етапі свого духовного розвитку. І приходять небесна радість, що не залежить від жодних зовнішніх обставин і не потребує якогось фізичного забезпечення. Хто п'є цю воду живу, той буде, «наче дерево посаджене над потоками водними, яке приносить плід свій у пору свою, і листя його не в'яне, і все, що він чинить, удається» (Пс. 1:3).

Хто захистить смиренного?

Той, хто благословляє своїх ворогів, хто не захищає себе фізичною силою, хто на навчався підставляти другу щок, коли вдарили по першій, звичайно ж, стає легкою здобиччю для хижого оточення, що не гребує ні насильством, ні грабунком. Здавалося б, що він – абсолютно незахищений.

Часто братів та сестер, що підступають до цих складних заповідей, саме це й відлякує від руху вперед. Але є одне місце у Біблії, що може звільнити лагідних від подібних страхів. «І нарікали Маріям та Аарон на Мойсея... «Чи тільки з Мойсеєм Господь говорив? Чи ж не говорив Він також і з нами?». І почув є Господь. А той муж, Мойсей, був найлагідніший за всяку людину, що на поверхні землі. І нагло (несподівано, раптово. – Авт.) сказав Господь до Мойсея й до Аарона та до Маріям: «Вийдіть ви троє до скинії заповіді...» І вийшли обоє вони... І запалав гнів Господній на них... А ось Маріям – прокажена, забілівши як сніг...» (Числ. 12:3).

Неважко відтворити цю небезпечну пригоду більш докладно. Головний священик Аарон та пророкиня Маріям повстають проти Мойсея й кидають йому в обличчя тажкі звинувачення в узурпації влади, волонтеризмі, претензіях на особливу близькість до Всевишнього тощо. І хто! Рідний брат та рідна сестра!

Можна уявити стан Мойсея. Приголомшений і розгублений, він мовчить. А що він може вдіяти? Як людина довіряла, він не знає, що сказати, як відповісти. Але Господь контролює ситуацію. Він втручається в конфлікт. Несподівано! Раптово – як для бунтівників, так і для самого Мойсея.

Господь, бачачи внутрішній стан Мойсея, рішуче приходив йому на допомогу. Заколотників жорстоко покарано. Які почуття міг би пережити в цей момент будь-хто інший? Полегшення – біда минула? Гордість за свою вищість підтверджену Богом? Задоволення від того, що справедливість таки перемогла? Зловтіху, мовляв, так вам і треба, заробили? Ні, цього немає й близько! Образа навіть

не торкнулася серця Мойсея, любов, що нею нагородив його Бог, вихлюпнулася потужною хвилею у воланні до Всевишнього: «Боже, вилікуй же її!». Таким чином, лагідність, що нею відзначався вождь Ізраїлю, що раз було піддано певному випробуванню, утверджено й зміцнено. Господь же ще раз довів, що Він не полишає тих, хто довірився Йому всім серцем, увірвався у те, що Бог ніколи не залишить дітей Своїх, не кине їх напризволяще, виручить із біди. Істинні слова пророка: «Хто до вас доторкнеться, той доторкнеться до зіниці ока Мого» (Зах. 2:12).

Велике майбутнє

«Блаженні лагідні, бо вони вспадають землю» (Мт. 5:5). Грандіозна обітниця! Її виголосив Ісус, але вона відома з прадавніх віків, що надає їй особливу вагу. «Покірні успадкують землю й будуть насолоджуватися повним миром» (Пс. 37:11).

Успадкувати землю – означає бути господарем на землі, володіти нею. І звичайно ж, тут йдеться не про шматок поля для сільської праці і навіть не про колишній Ханаан. Бо хоч Ізраїль сьогодні оволодів значною частиною Палестини, держава ця цілком світська й тримається на людській мудрості та силі, а не на покірливості Адонова; про інші ж країни годі й говорити.

Тож дуже важко собі уявити, що при тому стані речей, що триває вже третє тисячоліття, праведники та смиренні стануть на планеті господарями. Отже, йдеться про абсолютно новий, протилежний сьогочасному соціальний устрій на цій землі, про що й сповіщає нам ап. Іван: «Блаженний і святий, хто бере участь у першому воскресінні; над ним друга смерть не має влади, але вони будуть священиками Бога і Христа, і будуть царювати з Ним тисячу років» (Об. 20:6). Мова про Тисячолітнє царство, де Царем буде наш Господь, а лагідні та праведні стануть Його надійними помічниками. Є в Мт. 5:5 і глибокий духовний зміст, але про це згодом.

Ключ до благодаті

Ап. Яків (4:6) пише: «Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать». Приймаємо ми Божу благодать не лише для задоволення власних потреб – саме наявність благодаті дозволяє нам ефективно працювати для слави Божої та й для людського оточення. Розмаїття благодаті Божої не піддається обрахуванню, ми виділимо лише деякі з її складових.

1. Дух Святий, зміцнюючись в істоті віруючого, спираючись на його смирення, постійно надає йому необхідну підтримку у його праці для слави Божої, в його навчанні, діяльності та житті (Пс. 147:6). Він і втішає у час скорботи (2Кор. 7:6).

2. У Проповістках знаходимо чудову обітницю для смиренних: Бог дає їм мудрість (Пр. 11:2). Початок же мудрості – страх Божий. «Нагорода за покірність (смирення. – Авт.) – страх Господній, багатство, слава й життя» (Пр. 22:4). Страх Господній як нагорода!

3. Господь хоче чути молитви смиренних. Саме ті люди, котрі у важких випробуваннях переконалися у марноті цінностей гіршого світу, шукають захисту в Господеві: «Зоставлю серед тебе народ убогий та смиренний, і він шукатиме притулку в імені Господнім» (Соф. 3:12). Саме від них Господь бажає прийняти слова подяки, хваління й прославлення (Дан. 3:87), саме до них найбільше схильється Його любляче серце (Пс. 33:18). «Та ось на кого я дивлюся ласкаво: на вбогого й скрушеного духом, і на того, що тремтить перед Моїм словом» (Іс. 66:2).

4. Любов є найвищою, останньою сходинкою у нашому духовному зростанні. Варто розділити любов душевну, звичайну, що властива кожній живій душі, й любов Божу. Грецький текст Євангелія називає її агапе. Вона не є природною

властивістю організму, її дає Бог: «Любов Божя влилася в серця наші Духом Святим, даним нам» (Рим. 5:5). Приймавши Духа Святого, ми приймаємо й певний «завдаток» любові. Далі його треба розвивати, крок за кроком нарощуючи його силу. Лагідність та смирення є першою ознакою того, що любов Божя у наших серцях зростає.

5. Смирення дає нам не лише перепочинок у земних турботах, але є надійним засобом досягнення миру Божого, вищого за всяке людське розуміння (Фил. 4:7). Саме про цей найвищий ступінь миру йдеться у Посланні до галатів: «А плід духа: любов, радість, мир...» (Гал. 5:22).

Приймаючи нашу згоду рухатися до досконалості, Господь активно підключається до наших старань: «Він веде покірних у правді і вказує їм лагідно дорогу Свою» (Пс. 25:9).

Слово Боже пропонує нам чимало прикладів, коли саме смирення людини стало необхідною умовою для злиття на неї великої благодаті. Першим дав нам взірць величезного смирення наш Господь. Знаємо, як Він поведився у пустелі: ніякого гніву або обурення, жодного невдоволення, прояву слабкості, хоча фізично Ісус був у стані граничної знемоги. Спокійні, виважені, мудрі відповіді на хитрі пропозиції сатани.

Смирення та сила духа не зрадили Його і в останній день життя на землі. «Він гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як ягня був проваджений Він на заколення, і як овечка перед стрижіннями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст» (Іс. 53:7).

Бог ретельно готував людство до приходу Месії. Останнім кроком у цій підготовці мав стати вибір людини, жінки, яка була б гідна здійснити Божий задум виведення у світ Сина Божого. І тут висока духовність Марії стала тим чинником, що зупинив Божий погляд на цій унікальній людині. «Величає душа моя Господа, і радіє дух мій у Бозі, Спасителі моїм, що Він зглянувся на покірну (смиренну. – Авт.) раби Своєї» (Лк. 1:46).

Знаючи про надзвичайну важливість смирення у житті віруючого, ап. Павло неодноразово закликав своїх підопічних зодягнутися в милосердя, смиренномудрість, лагідність, довготерпіння (Кол. 3:12). Та й сам він, хоча й не любив хвалитися своїми чеснотами, мав цю чудову рису у своєму характері (Дії 20:19). Саме смирення та лагідність значно підсилюють в людині здатність пізнавати волю Божу, чути Його голос.

Як довіритися Богу?

У минулому розділі ми навели кілька прикладів того, як Бог змінив бунтівливе серце людини на серце смиренне. «Я живу на висотах і в святині та й із тими, в кого дух упокорений, в кого серце смиренне, щоб оживляти дух смиренних і додавати життя серцям упокорених» (Іс. 57:15). Якщо пишеться «оживляти», то це, напевно, означає виводити з мертвого чи бодай напівмертвого стану. Як би це не лякало нас, але треба визнати: саме з цього й починається плідне життя християнина, який бажає бути вєдним Духом Святим. Ось ще одна історія про упокорення духа.

Один новонавернений брат після довгих роздумів вирішив, що вже годі йому бути звичайним прихожанином, ходити на служіння, слухати проповіді й тим обмежити своє духовне життя, якимось треба починати серйозний рух уперед. Міркування його, загалом, були досить правильні: щонайперше, необхідно повністю довіритися Богу. Яким чином? Таємниці немає, Ісус дав чітку й абсолютно недвозначну раду: «Отже, не журіться кажуци: «Що нам істи?». Або: «Що нам пити?». Чи: «В що одягнитись?». Бо про все це язичники клопочуться, але Отець Небесний знає, що вам все це потрібне. Шукайте ж перш за все

Царства Божого і правди Його, а все це додасться вам. Тому не журіться про завтрашній день, бо завтра само про себе поклопочеться» (Мт. 6:31-33).

Брат рішуче відкинув перспективу бути подібним до язичника, не довго шукав і Царства Божого, бо було воно зовсім близько, як брат собі думав, у його церковній громаді, де знайшлася йому поки що не дуже відповідальна, але потрібна для церкви справа. Ну а далі: що їсти, що пити та в що одягнутися. Не стільки йому самому, скільки дружині та дітям – мали їх двійко, обоє вже ходили до школи. Радитися з дружиною не мало сенсу, вона не поділяла захоплення чоловіка релігією, отже, рішення необхідно було приймати самому, без особливого галасу.

Працював брат конструктором, робота непогано оплачувалась, але вимагала всієї людини без залишку: голова була напружено задіяна від самого ранку до пізнього вечора. Для Слова, для молитви майже не лишалось часу, і це найбільше гнітило брата. Отож залишив він своє конструкторське бюро й пішов сторожувати у позавідомчу охорону. З'явившись доволі вільного часу, що його можна було посвятити Богові, але сімейний бюджет зменшився удвічі. Сім'я не бідувала, бо дружина мала непогану зарплату, проте колишнього достатку не стало.

Жінка мовчки спостерігала за діями чоловіка. Як дуже закрита людина, вона не висловлювала свого обурення, мовчки нагромаджуючи в душі невдоволення. Й одного разу, коли він приніс їй свою зарплату, як це було завжди, вона сказала: «Залиш собі, нехай буде тобі на морозиво». Стало зрозуміло: наростає велика криза. Уже майже рік минув відтоді, як брат повністю віддав своє життя в руки Бога, а «все те», чого так потребувала сім'я, не додавалося. Нічого не падало з неба, гроші у скриньці не примножувалися чудодійним способом.

Так минув рік, другий, але завтрашній день не бажав клопотатися сам за себе, навалював на чоловіка все нові й нові труднощі. Чимало новонавернених проходить у таких обставинах через великі розчарування, згасає гаряче поривання швидко досягти певних висот в Ісусі Христі. Так сталося і з братом. Бачачи, що сім'я стоїть на грані розвалу, вирішив повернутися на стару роботу. Запізнився, його місце там вже зайняли. Аби забезпечити сім'ї колишній добробут, довелося займатися тим, до чого не лежала душа, братися за якісь тимчасові підробітки.

Як рухатися далі у Христі? Відповіді на це запитання прийшли значно пізніше, коли чоловік збагнув свою найбільшу помилку. Вона полягала в тому, що він узявся здійснювати прекрасну мету, опираючись на власний розум та власні сили. Перший свій дуже відповідальний крок зробив, не знаючи волі Божої на власне життя, не відчувши внутрішнього поштовху від Духа Святого, не набравшись терпіння, аби дочекатися, коли Господь підготує належним чином всі зовнішні обставини.

Коли Бог каже «не журіться про завтрашній день», то Він не манить нас прекрасними міражами, обітницями Його цілком здійсненні, але успіх приходить далеко не відразу. Не почне благодать потужно діяти у твоєму житті, допоки не досягнеш необхідної висоти смирення, не набудеш деякої духовної мудрості, не навчишся відчувати волю Божу бодай інтуїтивно, але досить ясно.

«Господь добрий та праведний... Він провадить покірних (смиренних) у правді, і лагідних навчає дороги Своєї» (Пс. 25:9).

(Далі буде. Поч. у № (3-10) 150-157 за березень - жовтень 2017 р.)

ПРО ПОКЛИКАННЯ

Суботнім ранком Джек прийшов послужити деяким людям похилого віку, які вже не могли доглядати за своїм домом. Його друзі проспали цей захід, лише Джек і ще кілька молодих людей зібралися, щоб виконати обіцяну роботу. Це був би не дуже обтяжливий ранок, якби прийшла вся команда. А тепер їм дуже пощастило б, якби вони встигли виконати роботу до обіду!

Це не вперше Джек розчарувався. Він відкрив для себе радість від служіння людям похилого віку. Як завжди, Джек поділився баченням цієї програми зі своїми колегами. Поділився покликанням про служіння літнім людям і кинув виклик своїм друзям, щоб ті пожертвували кількома годинами сну заради полегшення життя іншим. Тому коли його друзі без попередження дали задній хід, він обурився.

З того дня ми з Джеком почали спілкування про покликання. Про те, що означає для нього бути вірним своєму покликанию, не осуджуючи при цьому інших людей, які не мали такого бажання, як він.

Дедалі більше Джек перестав зацікавлятися на тому, що не роблять інші, і почав зосереджуватися на тому, що, на його думку, було важливим. Досвід, набутий у служінні людям похилого віку, допоміг йому стати лідером-волонтером в закритому клубі старшої школи, в якій він вчився. Він почав працювати з підлітками, які любили служити іншим, займався наставництвом.

Коли я згадую про наші розмови, на пам'ять спливають уроки, які я виніс із спілкування з Джеком про покликання. Сподіваюся, вони позбавлять вас того розчарування, яке пережив Джек, коли він починав зосереджуватися на тому, що інші робили чи не робили.

Ваше покликання – це не покликання всіх

Коли ми перебуваємо на ранніх стадіях покликання, наша пристрасть особливо гаряча і ми часто мучимося від того, що не розуміємо, чому всі інші не горять цим баченням так само, як і ми.

Але наше покликання – це наше

покликання, а не всіх. Якщо ми зосередимося на тому, що інші не роблять, то втратимо фокус і енергію, призначену для того, що ми можемо і повинні робити.

Різні покликання не означають, що вони ліпші чи гірші

Хоча в нас різні покликання, але ми не покликані до чогось ліпшого чи гіршого. Дуже легко порівнювати й оцінювати роботу один одного. Як пастор, я часто маю з цим справу. Деякі люди вважають моє покликання важливішим, ніж своє, в той час як інші вважають, що моя праця взагалі не має ніякого значення порівняно з їхньою. Однак ми не повинні займатися

порівнянням свого покликання з покликанням інших людей, а бути вірними своєму власному. Це цінність, яка має найбільше значення.

Ваше покликання – це не тільки ваше покликання

Доволі рідко трапляється таке, щоб лише одна людина на планеті була покликана до чогось конкретного – і більше ніхто інший. Ми можемо потрапити в западню, думаючи, що тільки нас турбує та чи інша проблема. Завдяки сучасним технологіям (зокрема, соціальним мережам), ми можемо знайти інших людей, які поділяють нашу стурбованість, тягар і покликання. Це дає можливість підбадьорювати один одного і підтримувати.

Покликання буде включати в себе біль

У своїй книзі «Біль лідерства» Сем Чанд пише: «Небажання зустрітися з болем – це ваше найбільше обмеження. Без змін не буде ніякого зростання, без втрат не буде змін, і втрат не буває без болю». Йти за покликанням – нелегке завдання, воно неминуче без боротьби і втрат.

Іноді біль може стати місцем народження покликання. Кожен великий лідер, кожна людина, що змінила світ, проходили через великий біль і переживали значні втрати при виконанні свого покликання.

Покликання веде в зону дискомфорту

Один з найбільших міфів, який я чув у церкві, – наступний: «Воля Божа – це найбезпечніше місце для нас». Коли я роздумував про це кліше, то на думку спали слова з «Хронік Нарнії» К. С. Льюїса, де пан Бобер описує Аслана: «Безпечний? Він не безпечний. Але він хороший». Бог не думає найперше про нашу безпеку; Бог насамперед турбується про

нашу зміну. Ми не зростаємо в зоні комфорту. Ми зростаємо в зоні дискомфорту, де нам кидають виклик напружуватися, зростати і змінюватися. Покликання виводить нас із комфорту заради інших.

Якщо ви не можете чогось не робити, то, можливо, ви вже знайшли ваше покликання

Покликання запалює. Пророк Єремія казав, що його слова були подібні до вогню, замкненому в його кістках. Покликання – це те, що нами рухає і спонукує досягати мети. Часто покликання починається з маленьких кроків, які, мов снігова лавина, переростають у великі дії. Покликання не дає заснути вночі, витягає нас з ліжка вранці і рухає нами, коли ми втомлюємось.

Бог не закликає компетентних; Бог покликаних робить компетентними

Коли ми починаємо йти за покликанням, то відчуваємо, що не відповідаємо вимогам. Ми вважаємо себе некомпетентними. Але ми робимо помилку, вважаючи, що покликання повинен передувати професіоналізм, хоча, звичайно, буває і так. Бог забезпечить нас всім, що нам потрібно, щоб досягнути всього того, до чого ми були покликані.

Покликання – це знак, який показує, що ми були створені для великої мети

Покликання – це знак, що наше життя має значення. Покликання нагадує нам про мету більшу, ніж наші власні проблеми. Я думаю, що одна з причин, через яку було продано десятки мільйонів копій книги Ріка Уоррена «Цілеспрямоване життя», – це те, що вона волає до наших почуттів, закладених в кожному з нас. Ми віримо, що наше життя має мету, і прагнемо до ясності в цьому.

Скотт Севідж.

ДИТЯ ОБІТНИЦІ ЯК МОЛИТИСЯ ЗА ЧОЛОВІКА

Дзвінким дитячим сміхом заливався дім, щоразу додаючи Анні болю та страждань, а вона й до того була змучена постійними приниженнями, образами та докорами з боку матері дітей. Пеніна, яка була другою жінкою Елкани, поведилася зверхньо через те, що Бог не дав Анні дітей. У той час вважалося, що безпліддя – це наслідок гріха. І з таким тавром Анні доводилося жити.

Анна була благочестивою жінкою, але «Господь замкнув її утробу» (1Сам. 1:6). Анну постійно тривожили запитання, на які не знаходилося відповіді: «Чому їй не дано пригорнути до грудей сина чи дочку?», «За що у неї така доля?», «Невже їй не судилося бути щасливою?».

Душевну рану не можна було залікувати подвійною жертвою Богові, яку давав чоловік Елкани, бо бачив її особливу поборність. Його увага та турбота нічого не вирішували. Він не розумів до кінця, що з нею відбувається, тому й ставив недолугі запитання: «Анно, чого ти плачеш і чому не їси? І чого сумне твоє серце? Чи ж я не ліпший тобі за десятих синів?» (1Сам. 1:8).

Вона відчувала в собі одвічне покликання жінки – бути матір'ю. Але, на жаль, не судилося... Серце обливалося кров'ю, терпіла, але не нарікала. Нікому не доказувала своєї святості та невинності, завжди поведилася гідно. Суперниця, яку з'їдали ревності через більшу любов чоловіка до Анни, день за днем дошкуляла їй, намагалася вивести її з рівноваги, розпалювала її гнів, провокувала на сварку. Розуміючи, що далі так бути не може, «Анна... молилася до Господа та плакала гірко. І склала вона обітницю та й сказала: «Господи Саваоте, якщо дійсно споглянеш на біду Твоєї невістки, і згадаєш про мене, і не забудеш Своєї невістки, і даси Своїй невістці нащадка чоловічої статі, то я дам його Господеві на всі дні

життя його, а бритва не торкнеться його голови» (1Сам. 1:11).

Завіт із Богом – велика сила. Уклавши його, можна отримати неможливе. Богові до вподоби жертви як вияв любові до Нього. А вона його любила понад усе, тому й пообіцяла найдорожче – сина, якщо Він дасть його їй.

«І сталося, коли вона довго молилася перед Господнім лицем, то Ілій пильнував за її устами. А Анна – вона говорила в серці своїм: тільки губи її порушувалися, а голос її не був чутий. І вважав її Ілій за п'яну. І сказав до неї Ілій: «Аж доки ти будеш п'яною? Витверезись зо свого вина!» (1Сам. 1:12-14).

Звинувачення прошило ножем душу. Не тільки чоловік, а взагалі ніхто не може зрозуміти її. Храмовий служитель уже так звик спостерігати за традиційністю і обрядовістю людей, їх лицемірством та обманом навіть перед лицем Божим, що ширість, вияв емоцій та почуттів сприйняв за сп'яніння. Хто, як не він, повинен її підтримати, допомогти та розрадити.

Але вона вистояла. «Анна відповіла та й сказала: «Ні, пане мій, я жінка скорбна духом, а вина та п'янокго напою не пила я. І я вилила душу свою перед Господнім лицем. Не вважай своєї невістки за негідницю, бо я говорила аж доти з великої своєї скорботи та з туги своєї» (1Сам. 1:15-16).

І відповів Ілій та й сказав: «Іди з миром! А Бог Ізраїлів дасть тобі бажання твоє, яке ти від Нього жадала» (1Сам. 1:15-17).

Ці слова пролилися цілющим бальзамом на її душу. Анна повірила, що отримає бажання свого серця, яке виношувала роками. Молитва запалила віру, полум'я якої розгорілось із запевненням священика.

Кардинальні зміни відбулися в житті жінки того дня. «І вона сказала: «Нехай невістка твоя знайде милість в очах твоїх!». І пішла та жінка своєю дорогою, та й їла, а обличчя її не було вже сумне» (1Сам. 1:18).

Ії, як і всіх інших, не раз зраджували сподівання, люди, обставини, ситуації... Хто завгодно міг зрадити, але не Бог.

«І сталося по році, і завагітніла Анна, та й сина породила. І назвала вона ім'я йому: Самуїл (жадання від Бога), бо від Господа жадала його. І пішов той чоловік Елкани та ввесь дім його вчинити для Господа річну

жертву та обітницю свої. А Анна не пішла, бо сказала до чоловіка свого: «Аж коли буде відлучений цей хлопчик, то відведу його, і він з'явиться перед Господнім лицем, і назавжди позостанеться там!» (1Сам. 1:22).

Самуїл – це не випадковість в її житті, він – «жадання від Бога». Йому належить віддати відповідну пошану та посвятити сина. Благословити на служіння Господеві. Ось у чому момент істини. З першими ознаками зачаття в лоні життя Анна знала: настане той день, коли вона за руку введе первістка в Божий храм, і Господь поведе його уже Своєю дорогою. Була впевнена, що Він дитя не забуде та не залишить, його правниця завжди супроводжуватиме сина, і з неї його ніхто і ніколи не зможе вихолити.

І сталося: «... коли відлучила, то повела його з собою та з трьома бичками й одною ефою муки, і бурдюком вина, і привела його до Господнього дому до Шіло. А той хлопчик був ще малий. І зарізали бичка, і привели того хлопчика до Ілія. І вона сказала: «О, пане мій, як жива душа моя, мій пане, я та жінка, що стояла з тобою отут, щоб помолитися Господеві. Я молилася за дитину цю, і Господь дав мені жадання моє, що я просила від Нього. А тепер я віддаю його Господеві на всі дні, скільки він жаданий для Господа. І вклонилася там Господеві» (1Сам. 1:24-28).

Вірність Анни мала втішити продовження. Її серце завжди тяжіло до сина, вона відчувала невидиму нитку зв'язку двох рідних сердець, пам'ятала, переживала та дбала про нього, насолоджувалася нечастими зустрічами. «А Самуїл служив перед Господнім лицем. Отрок був оперезаний лляним ефодом. А малу верхню одежину робила йому його мати, і приносила йому з року на рік, коли приходила з своїм мужем приносити річну жертву. А Ілій поблагословив Елкану й його жінку та й сказав: «Нехай Господь дасть тобі нащадків від цієї жінки, за відданого, що Господь узяв. І пішли вони на місце своє. І Господь згадав про Анну, і вона завагітніла та й породила трьох синів та дві дочки. А отрок Самуїл ріс із Господом» (1Сам. 2:18-21).

Ігор Крошук.

Кожна дружина покликана бути поміччю для чоловіка. І тут важливо не забувати, що дружина перебуває в завітних стосунках із своїм чоловіком, з яким, по суті, утворює одну сім'ю-команду. І хто, як не вона, якщо в неї близькі, дружні стосунки з чоловіком, знає, що в нього на душі і як його підтримати в молитві. Найбільше, що дружина може зробити для чоловіка, – це молитися за нього.

Кожен шлюб проходить різні етапи. Іноді ми відчуваємо емоційні підйоми у стосунках, а іноді зовсім нічого не відчуваємо. Проте молитва не залежить від почуттів, це намір серця, висловлений у словах, побажання найкращого найближчій людині.

Це принесене до Бога побажання із розумінням, що через жертву Христа на хресті прийнята Ним молитва піднімається до трону благодаті. І дуже важливо включати в заступницьку молитву слова з Господньої молитви: «Нехай буде воля Твоя», усвідомлюючи, що його воля – досконала.

За що ж молитися, приносячи перед Богом свого найближчого друга і коханого?

За його стосунки з Творцем: відкритість перед Богом, сповнення Святим Духом; праведне життя; покаєння у разі, якщо він згрішив у чомусь; чисте і вірне Богу та сім'ї серце; постійність у молитві і Слові.

За ваші стосунки: вашу дружбу та емоційні (душевні стосунки); духовні стосунки; інтимні стосунки; ваше партнерство у певних справах та у вихованні дітей.

За його відповідальність перед сім'єю: його духовне лідерство; можливість забезпечувати сім'ю; мудрість у розпорядженні фінансами; мудрість у плануванні

часу для сім'ї; його відповідальне батьківство.

За його роботу: успіх в роботі і на робочому місці; розуміння і мудрість; професійне зростання і розвиток; реалізацію дарів і талантів на славу Богів.

За стосунки з іншими людьми: благовіт як стиль життя; стосунки з батьками, братами, сестрами; чоловічу дружбу, підзвітність і духовних наставників; мудрість у стосунках із жінками-колегами; його служіння.

За його особисті потреби: це можуть бути фізичні потреби, наприклад, зцілення, відпочинок тощо; духовні потреби: глибше пізнання благодаті, зцілення від гіркоти, здатність простити тощо; емоційні потреби: вміння правильно поводитися з гнівом, самоконтроль тощо; потреби у сімейному житті.

Потрібно також молитися за конкретні ситуації в нього на роботі або в церкві тощо. Якщо в котрійсь сфері йому треба особливо вирости, молитесь про це.

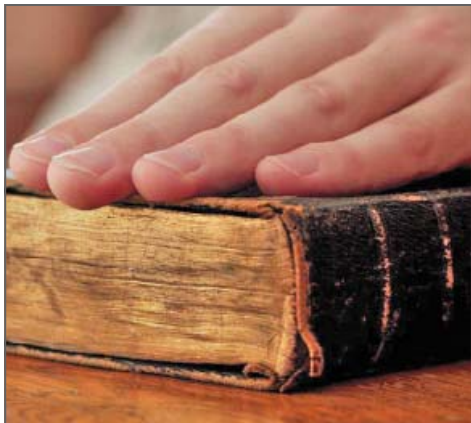
Наостанок – слова з Послання апостола Якова: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах і молитесь один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня рівна молитва праведного!» (Як. 5:16).

ЧИ ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ?

ЯК НЕ ПЕРЕПЛУТАТИ БОЖЕ ОБ'ЯВЛЕННЯ ЗІ СВОЇМИ ДОМИСЛАМИ

Якось суботнього вечора хтось постукав в дім знаменитого англійського проповідника Чарльза Сперджена. Відчинивши двері, Сперджен побачив чоловіка, який представився служителем з іншого міста. «Чим я можу вам допомогти?» – запитав Сперджен. «У мене є Слово від Бога, – сказав незнайомец. – Сьогодні під час молитви Бог мені сказав, щоб я завтра проповідував у вашій церкві». – «Це дуже цікаво, – спокійно відповів Сперджен. – Я щойно розмовляв з Ним у молитві, і Він мені нічого про це не сказав».

Сьогодні багато людей стверджують, що вони отримали Слово від Бога. Але дуже часто люди впадають в крайнощі і свої домисли видають за Божі об'явлення.

Ось шість методів, за допомогою яких можна перевіряти себе щоразу, коли ми твердимо, що в нас є об'явлення від Бога.

Наші об'явлення не можуть розходитися з Біблією

Якось один новонавернений повідомив, що він отримав об'явлення від Бога, що йому можна жити разом зі своєю нареченою до весілля за умови, що вони одружаться. Аргументи про те, що його «об'явлення» розходяться зі Словом Божим, в підсумку не дали ніякого результату.

Об'явлення повинні узгоджуватися з керівництвом церкви

Якось я проповідував в одній церкві, де після служіння до мене підійшов якийсь чоловік і сказав, що в нього для мене є Слово від Бога. Я, за звичкою, трохи напружився, але він мене заспокоїв, сказавши: «Перед тим, як підійти до тебе, я запитав у свого пастора дозволу поділитися цим об'явленням з тобою».

Я не стверджую, що все сприйняв з його слів, але його підхід до цього мені сподобався.

Усі об'явлення потрібно дослідити

В Євангелію написано: «Усе досліджуючи, тримайтеся доброго!» (1 Сол. 5:21). Навіть якщо на проповіді проповідник говорить: «Так мені сказав Бог...», ми маємо право досліджувати і розмірковувати над його словами».

Наші об'явлення не абсолютні і в жодному разі не дорівнюють Біблії

Багато людей хочуть, щоб їхні об'явлення сприймалися без зайвих запитань, як пряме слово від Бога. Але тільки Біблія – це непогіршене і абсолютне Слово Боже.

Часто причина об'явлень – бажання показати свою духовність

Часто за «об'явленням від Бога» ховається потреба людини підвищити свій імідж. Багато стверджують, що мають Слово від Бога, лише для того, щоб показати свою духовність чи створити для себе певну репутацію.

Треба вміти відрізнити об'явлення Бога від своїх бажань

Сьогодні часто можна почути, як проповідник з кафедри заявляє: «Я планував нині проповідувати на одну тему, але за п'ять хвилин до початку служіння Бог сказав мені, щоб я говорив на іншу тему». Дуже часто за такими словами приховується просте бажання виглядати «супердуховним». Адже якщо Бог звелів проповідувати на певну тему, то обговоренню це не підлягає...

Якось я слухав промову одного англійського пастора, в якій він дає «пораду» успішного вирішення церковних справ: «Якщо на братерській раді я не можу схилити всіх на свій бік, то я вдаюся до надійного методу, коли кажу: «Бог сказав мені запустити це служіння». Після таких слів усі суперечки припиняються...

Н. А.

КОЛИ «НІ» СТАЄ СКАРБОМ

Сказати «так» на прохання іншої людини набагато приємніше, ніж сказати «ні». Одряд можна побачити радість і усмішку у відповідь. Але часто ми погоджуємося, коли цього робити не варто. Якщо всім казати «так», то можна дійти до фізичного, душевного і навіть духовного занепаду. Навчитися говорити «ні» важливо не тільки для збереження здорових відносин з людьми, а й для власного духовного зростання. Чому? Ось три причини.

Як діти Божі, ми ведемо духовну боротьбу з дияволом

Джей Бі Качіла, християнський публіцист, пише: «Друзі, нам слід усвідомити той факт, що ми в протистоянні з ворогом. Біблія говорить, що ми, як християни, постійно втягнені в бойові дії з ворогом, якого не бачимо: «Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12).

А це означає, що нам не вдасться бути посередині, необхідно стати на чийсь бік.

Алла Алексеева, дитяча письменниця, художниця і журналістка, авторка збірників християнських оповідань і казок для дітей, член Кишинівської церкви Святої Трійці, пояснює: «У духовному світі захисні огорожі існують також. Вони не менше міцні, хоч для очей невидимі, а створені часто за допомогою слів. Ці бар'єри оберігають нас від чужого вторгнення, часто зовсім непотрібного чи чужого. Іноді люди, щоб передати, що їх особисті бар'єри порушуються, вдаються до такого висловлювання: «Він лізе мені під саму шкіру». Особистий бар'єр – як перешкода. Він не дає посторонньому перетнути визначені вами межі. У духовному сенсі це відділення одної людини від іншої з метою неможливості перетнути вами встановлені межі. Ви поставили захисний бар'єр, який показує, де ви починаєтеся і де закінчуєтеся.

Слово «ні» – найголовніше при створенні особистого бар'єра. Промовляючи його, ви даєте іншим зрозуміти, що існуєте окремо від них і самі керуєте своїм життям.

Як діти Божі, ми повинні навчитися говорити «ні» речам, які Богові не подобаються

У першому посланні Івана написано: «Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку. Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола» (1 Ів. 3:8). І якщо Бог – наш Володар, за Котрим ми йдемо і Котрому коримось, нам потрібно навчитися говорити «ні» тому, що Йому не подобається.

Коли у вашому лексиконі немає слова «ні», ви марнуєте своє життя на пріоритети всіх, хто вас оточує, забувши про власні.

Звичайно, ми хочемо допомогати людям, служити їм. Але якщо Бог закликав вас для чогось конкретного, від багато чого доведеться відмовитись. Насправді, вам доведеться навіть від доброго відмовлятися, щоб зробити щось велике».

Як діти Божі, що отримали спасіння, ми повинні навчитися говорити «ні» гріхові, який відділяє нас від Бога

Наші гріхи відділяють нас від Бога. І все ж Бог хоче, щоб ми були з Ним, тому послав Свого Сина спасти нас. Син взяв на Себе наші гріхи і зазнав кари, яку повинні були зазнати ми. Невже після цього комусь захочеться вчинити гріх знову?

Нам необхідно навчитися говорити «ні» гріху: «Бо з'явилася Божя благодать, що спасає всіх людей і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішній віці, і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса, що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволив від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах заподаних» (Тит. 2:11-14).

Коли дружина Потіфара спокушувала Йосипа, він знайшов у собі мужність відкинути її залицяння. Можливо, багато хто на його місці скористався б моментом, однак в Йосипа «ні» було твердим настільки, що він за це постраждав і був кинутий до в'язниці. Так само в наші дні багато молодих людей повинні знайти в собі мужність, щоб сказати «ні» своїм коханим, коли ті мають намір почати інтимне життя до весілля.

Бог є любов, і Його «ні» – також частина Його любові. Ми не проповідуємо Бога, Котрий завжди говорить «так».

Християнство, яке складається з самих заборон, непривабливе. Бо воно наче декларує, що Бог все прекрасне в житті забороняє. І якщо я не буду дотримуватися Його заповідей, то буду покараний.

Заповіді Божі містять в собі глибокий смисл Божої волі. Вони не спрямовані проти мене, вони – для мене, щоб, за словами Ісуса, «субота була для людини, а не людина для суботи».

«Справедливі Господні накази, бо серце вони звеселяють. Заповідь Господа чиста – вона очі просвітляє» (Пс. 19:9).

Якщо ми не маємо довіри до Божих «так» і «ні», ми створюємо власні заповіді чи приймаємо чужі. Без правил, свідомих чи несвідомих, нема життя. Наша віра і довіра Богові зростають не лише тому, що Його «так» стає для нас благословенням, а й тому, що Його «ні» стає неоціненним скарбом!

ПРОСТИ НАМ, ГРІШНИМ

Слово «прощати» означає витирати начисто, мити, анулювати борг. Коли ми засмучуємо когось, то просимо прощення для відновлення стосунків.

Наш Спаситель віддав Своє життя, щоб кожен, хто повірить в Нього, не загинув (Ів. 3:16). Але що треба робити, щоб Він простив нам наші гріхи?

Прийти до Господа в молитві і простити словами розказати Йому про свій гріх, а потім попросити в Нього прощення. Це достатньо зробити лише раз, і Він простить нам і очистить від гріха.

Нам залишається після цього тільки твердо вірити і знати, що Він справді простив і забув усі наші гріхи.

Якщо у вас все ще залишається відчуття вини – скажіть Йому про це в молитві, і

Він потурбується про те, щоб ваша совість повністю очистилася.

Найголовніший фактор – покиньте грішити, перестаньте робити зло! Якщо ви просите прощення, а потім знову йдете грішити, то який сенс від вашого звернення до Бога?

- Він прощав багатьом, які поводитися значно гірше, ніж ви.
- Він простив розбійникові на хресті (Луки 23:42).
- Він простив грішницю, зловлену в перелюбі (Івана 8:11).
- Він простив блудному синові (Луки 15:18-24).
- Він простив зраднику Петру (Матвія 26:74-75; Івана 21:15).
- Він простив тим, хто розпинав Його на хресті (Луки 23:34).
- Він простив переслідувачу християн Савлу (1 Тимофія 1:12-16).
- Тим більше Він простив вам!

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Передплата-2018 розпочалася. На жаль, у зв'язку з тим, що протягом 2017 року тричі зростала вартість поштових і друкарських послуг, ми змушені дещо змінити вартість передплати.

Умови передплати:

- один примірник – 150 грн. за рік;**
- 20 примірників – 950 грн. за рік;**
- 40 примірників – 1200 грн. за рік;**
- 100 примірників – 1650 грн. за рік.**

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

**26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)

або поштовим переказом на адресу:

**Карпюк Олег Ярославович,
місія милосердя «Добрий самарянин»,
вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)

Наші газети можна отримувати на «Новій пошті» за умови замовлення від 500 примірників.

Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

№ 11 (158) Виходить щомісяця
листопад 2017 р.

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

**Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726**